

ISSN 1300-4670

Erciyes

Aylık Fikir Sanat Dergisi

YIL: 49

SAYI: 583

TEMMUZ 2026

Erciyes

Aylık Fikir ve Sanat Dergisi

(Ulusal Hakemli Dergi)

ISSN: 1300-4689

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü

Âlim GERÇEL

Genel Yayın Müdürü

Ömer BÜYÜKBAŞ

Genel Yayın Danışmanı

Prof. Dr. Bayram DURBİLMEZ

Genel Yayın Yönetmeni

Mehmet BİLGEHAN

Halkla İlişkiler

Mehmet ÇAYIRDAĞ

Yaşar ELDEN

Düzenleyiciler

Prof. Dr. Önder ÇAĞIRAN, Prof. Dr. Remzi KILIÇ

Doç. Dr. Ahmet KAYASANDIK,

Öğr. Gör. Mehmet BİLGEHAN.

HAKEM HEYETİ

Prof. Dr. Ahmet BURAN (Fırat Üniversitesi)

Prof. Dr. Ahmet CİHAN (İstanbul Medeniyet Üniv.)

Prof. Dr. Önder ÇAĞIRAN (Erciyes Üniversitesi)

Prof. Dr. Bayram DURBİLMEZ (Hacı Bektaş Veli Üniv.)

Prof. Dr. Kemal GÖDE (Süleyman Demirel Üniv. Emekli)

Prof. Dr. İlyas GÖKHAN (Niğde Ömer Halisdemir Üniv.)

Prof. Dr. Güler GÜLSEVİN (Ege Üniv., TDK Bşk.)

Prof. Dr. Abdurrahman GÜZEL (Başkent Üniversitesi)

Prof. Dr. Zekeriya KARADAVUT (Akdeniz Üniversitesi)

Prof. Dr. M. Metin KARAÖRS (Erciyes Üniv. Emekli)

Prof. Dr. Zeki KAYMAZ (Ege Üniversitesi)

Prof. Dr. Mustafa KESKİN (Erciyes Üniversitesi, Emekli)

Prof. Dr. Atabey KILIÇ (Erciyes Üniversitesi)

Prof. Dr. Remzi KILIÇ (Erciyes Üniversitesi)

Prof. Dr. Metin ÖZARSLAN (Hacettepe Üniversitesi)

Prof. Dr. Nevzat ÖZKAN (Erciyes Üniversitesi)

Prof. Dr. Hatice ŞAHİN (Uludağ Üniversitesi)

Prof. Dr. Esma ŞİMŞEK (Fırat Üniversitesi)

Prof. Dr. Mustafa TURAN (Gazi Üniversitesi)

Prof. Dr. Fikret TÜRKMEN (Ege Üniversitesi, Emekli)

Prof. Dr. Ali YAKICI (Gazi Üniversitesi)

Prof. Dr. Osman YILDIZ (Süleyman Demirel Üniversitesi)

Doç. Dr. Ahmet KAYASANDIK (Abdullah Gül Üniversitesi)

(Not: Ünvan ve Soyadlarına göre alfabe sırasıyla)

Yazışma Adresi

Erciyes Dergisi, P.K. 218, 38002 KAYSERİ

Telefon – Belgeç: 0 532 725 37 13 -0 352 231 73 03

İdare Yeri

Sahabiye Mahallesi Muhtarlığı

Kalenderhane Sokağı, Nu.: 8

38010 Kocasinan/KAYSERİ

Ağ sayfası: www.erciyesdergisi.com.tr

E-posta: bilgi@erciyesdergisi.com

alimgercel@gmail.com

İÇİNDEKİLER

SAYFA

Devlet Aklı, Milli Hafıza ve Stratejik Vizyon:

Türkiye’de Ülkücü Düşüncenin

Güncel Söylem Analizi

Âlim GERÇEL.....1

Ak Saçlarda Gençleşen Ülkü:

Vatan Sevgisinde Süreklilik

Ömer BALIBEY.....7

Ülkücülük:

Bir Dava, Ahlak ve Şahsiyet Tasavvu

Mehmet BİLGEHAN.....11

Algortimalar Çağında Ülkücülük:

Dijital ve Yapay Zekâ Çağında

Ülkücü Düşünce

Hakan TOPUZOĞLU.....18

Ülke Sevdalıları:ülkücüler

Mustafa ÖĞÜT26

Dizgi ve Tasarım

Mehmet BİLGEHAN

Hakan TOPUZOĞLU

www.erciyesdergisi.com.tr

İnternet Sayfasında Yayınlanmaktadır.

İndirme ücretsizdir, satılmaz!

Yazılarınızı

E-posta: mebilgehan@gmail.com

DEVLET AKLI, MİLLÎ HAFIZA VE STRATEJİK VİZYON: TÜRKİYE'DE ÜLKÜCÜ DÜŞÜNCENİN GÜNCEL SÖYLEM ANALİZİ

Âlim GERÇEL

Özet

Siyasal söylem, toplumların yalnızca güncel siyasî meselelere ilişkin tutumlarını değil; tarih, kimlik, devlet, egemenlik ve gelecek hakkındaki temel kabullerini de görünür hâle getiren bir anlam üretme alanıdır. Milliyetçi siyasal söylemler açısından bu işlev daha belirgin biçimde ortaya çıkmakta; tarihsel hafıza, kültürel aidiyet, devlet geleneği, bağımsızlık, jeopolitik güvenlik ve kalkınma gibi kavramlar ortak bir millî tasavvur içerisinde ilişkilendirilmektedir. Bu çalışma, çağdaş Türk milliyetçi siyasal söylemini tematik ve kavramsal bir söylem çözümlemesi çerçevesinde ele almaktadır. Çalışmanın temel sorusu, çağdaş Türk milliyetçi siyasal söyleminin millî kimlik, devlet aklı ve jeopolitik vizyonu hangi kavramlar üzerinden yeniden ürettiği ve bu kavramları nasıl bir gelecek tasavvuru içerisinde bütünleştirdiği. İnceleme sonucunda tarihsel hafızanın millî kimliğe anlam zemini sağladığı; millî kimliğin devlet ve egemenlik anlayışıyla siyasî bir çerçeve kazandığı; devlet ve egemenlik tasavvurunun jeopolitik bağımsızlık, güvenlik ve kalkınma söylemleri üzerinden geleceğe yöneltildiği görülmektedir. Böylece çağdaş Türk milliyetçi siyasal söyleminde geçmiş, bugün ve gelecek arasında doğrusal olmayan fakat birbirini besleyen bir anlam zinciri oluşmaktadır. Çalışmada ayrıca Ülkü Ocakları, Mavi Vatan ve kalkınma vizyonu gibi söylemsel unsurların sırasıyla insan ve kültür, coğrafya ve egemenlik ile üretim ve ekonomik kapasite boyutlarını temsil ettiği değerlendirilmektedir. Bu çerçevede çağdaş milliyetçi siyasal anlatı, geçmişi korumaya yönelik bir kimlik söyleminin ötesinde, devlet kapasitesi, stratejik bağımsızlık ve gelecek inşası etrafında şekillenen bütüncül bir siyasal tasavvur olarak ortaya çıkmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Siyasal söylem, Türk milliyetçiliği, millî kimlik, tarihsel hafıza, devlet aklı, egemenlik, jeopolitik, Mavi Vatan, kalkınma.

Giriş

Siyasal söylem, siyasî aktörlerin düşüncelerini topluma aktardıkları basit bir iletişim biçiminden daha geniş bir anlam taşımaktadır. Kullanılan kavramlar, tarihsel göndermeler, kültürel semboller ve gelecek tasvirleri; toplumların kendilerini nasıl tanımladıkları, hangi değerleri korumaya çalıştıkları ve gelecekte nasıl bir konum elde etmek istedikleri hakkında önemli göstergeler sunmaktadır. Bu nedenle siyasal söylem, güncel olaylar karşısında verilen mesajların toplamı olarak değil, geçmiş ile bugün arasında ilişki kuran ve geleceğe ilişkin belirli bir anlam düzeni oluşturan düşünsel bir yapı olarak değerlendirilmelidir.

Milliyetçi siyasal söylemlerde tarihsel hafıza ve millî kimliğin özel bir ağırlığı bulunmaktadır. Ortak tarih, kültürel miras, devlet tecrübesi, bağımsızlık mücadeleleri ve millî semboller aracılığıyla toplumsal aidiyet güçlendirilmekte; mevcut siyasî hedefler daha geniş bir tarihsel süreklilik içerisinde anlamlandırılmaktadır. Böylece geçmiş, yalnızca hatırlanan bir dönem olmaktan çıkarak bugünkü siyasî tercihlere ve geleceğe ilişkin hedeflere referans sağlayan aktif bir anlam alanına dönüşmektedir.

Türk milliyetçi siyasal söylemi de benzer biçimde tarih, millet, devlet ve gelecek kavramları arasında güçlü bağlantılar kurmaktadır. Türk tarihinin farklı dönemlerine, tarihsel şahsiyetlere, devlet geleneklerine ve ortak mücadele hafızasına yapılan göndermeler, millî kimliğin sürekliliğini vurgulayan bir anlatı üretmektedir. Bununla birlikte çağdaş

söylem yalnızca tarihsel mirasla sınırlı kalmamakta; güvenlik, egemenlik, jeopolitik etkinlik, ekonomik kalkınma, teknoloji ve stratejik bağımsızlık gibi güncel meseleleri de aynı anlam dünyasının parçaları hâline getirmektedir.

Bu noktada temel mesele, söz konusu kavramların ayrı ayrı varlığından çok aralarında nasıl bir ilişki kurulduğudur. Tarihsel hafıza millî kimliği nasıl beslemektedir? Millî kimlik devlet ve egemenlik anlayışına nasıl dönüşmektedir? Devlet tasavvuru jeopolitik hedefleri hangi ölçüler içerisinde anlamlandırmaktadır? Kalkınma, teknoloji ve ekonomik güç bu yapının neresinde yer almaktadır? Nihayet bütün bu unsurlar nasıl bir gelecek tasavvurunda birleşmektedir?

Bu çalışma, çağdaş Türk milliyetçi siyasal söylemini bu sorular etrafında ele almaktadır. Çalışmanın temel araştırma sorusu şu şekilde formüle edilmiştir:

Çağdaş Türk milliyetçi siyasal söylemi; millî kimlik, devlet aklı ve jeopolitik vizyonu hangi kavramlar üzerinden yeniden üretmekte ve bu unsurları nasıl bir gelecek tasavvuru içerisinde bütünleştirmektedir?

Bu soruya cevap aranırken millî kimlik, tarihsel hafıza, devlet aklı, millî egemenlik, jeopolitik vizyon, Mavi Vatan, kalkınma, istikrar, ahlak, refah ve gelecek tasavvuru temel temalar olarak ele alınmaktadır. Çalışmanın temel yaklaşımı, bu unsurların birbirinden bağımsız olmadığı; aksine tarihsel hafızadan millî kimliğe, millî kimlikten devlet ve

egemenlik tasavvuruna, buradan jeopolitik vizyon ve kalkınmaya, nihayet gelecek idealine ulaşan bir anlam zinciri oluşturduğu kabulüne dayanmaktadır.

1. Kavramsal Çerçeve: Siyasal Söylem, Kimlik ve Anlam Üretimi

Siyasal söylemin temel işlevlerinden biri, toplumsal gerçekliği belirli kavramlar üzerinden anlamlandırmaktır. Bir siyasî anlatıda hangi olayların hatırlandığı, hangi tarihsel şahsiyetlerin öne çıkarıldığı, hangi kavramların sürekli tekrarlandığı ve geleceğin hangi hedefler etrafında tasvir edildiği, o söylemin değerler dünyasını ortaya koymaktadır. Bu bakımdan siyasal söylem, gerçekliği yalnızca açıklayan değil, aynı zamanda belirli kategoriler içerisinde düzenleyen bir anlam üretme biçimidir. “Millet”, “devlet”, “bağımsızlık”, “egemenlik”, “güvenlik”, “kalkınma” veya “medeniyet” gibi kavramlar, tek başlarına sözlük anlamlarıyla değil, birbirleriyle kurdukları ilişkiler içerisinde siyasî anlam kazanmaktadır.

Milliyetçi söylemlerde bu ilişkilerin merkezinde millî kimlik bulunmaktadır. Millî kimlik; ortak tarih, kültür, değerler ve gelecek tahayyülü üzerinden toplumun kendisini ortak bir aidiyet içerisinde anlamlandırmasını sağlayan kolektif bilinç biçimidir. Bu kimliğin inşasında geçmiş önemli olmakla birlikte, millî kimlik yalnızca geçmişten devralınan değişmez bir miras değildir. Her dönem kendi ihtiyaçları doğrultusunda tarihsel hafızayı yeniden yorumlamakta ve geçmişteki sembollere yeni anlamlar yüklemektedir. Bu nedenle millî kimlik ile tarihsel hafıza arasında karşılıklı bir ilişki bulunmaktadır. Tarihsel hafıza kimliğe süreklilik kazandırırken, bugünkü kimlik anlayışı da geçmişin hangi unsurlarının hatırlanacağını ve hangi anlamlarla yeniden üretileceğini belirlemektedir.

Türk milliyetçi düşüncesinde tarihsel süreklilik söylemi bu bakımdan merkezi bir konuma sahiptir. Orhun Yazıtları, Selçuklu ve Osmanlı devlet tecrübeleri, Millî Mücadele ve Türkiye Cumhuriyeti farklı tarihsel bağlamlara ait olmakla birlikte milliyetçi söylem içerisinde devlet, bağımsızlık, millet ve kültürel devamlılık kavramları etrafında birbirleriyle ilişkilendirilmektedir. Benzer şekilde Dede Korkut, Hoca Ahmet Yesevi, Yunus Emre veya Mevlânâ gibi tarihî ve kültürel şahsiyetler,

yalnızca biyografik kişilikler olarak değil, kültürel hafızanın ve manevî sürekliliğin sembolleri olarak söylemsel işlev kazanmaktadır. Burada önemli olan, tarihsel dönemler arasındaki bütün farklılıkları ortadan kaldırarak doğrusal ve değişmez bir tarih anlatısı kurmak değildir. Söylem analizi açısından asıl mesele, çağdaş siyasî anlatının bu farklı dönemleri hangi kavramlar üzerinden birbirine bağladığını ve bu bağlantı aracılığıyla hangi kimlik anlayışını üretmeye çalıştığını ortaya koymaktır.

2. Yöntem ve Çalışmanın Sınırları

Bu çalışma, belirli bir tek siyasî konuşmanın kelime sıklığına veya niceliksel bir söylem veri tabanına dayanan corpus analizi niteliğinde değildir. Çalışma, çağdaş Türk milliyetçi siyasal anlatısında öne çıkan kavramlar arasındaki ilişkileri inceleyen nitel, tematik ve kavramsal bir söylem çözümlemesi olarak tasarlanmıştır. İncelemenin amacı, belirli siyasî ifadelerin doğru veya yanlış olduğunu belirlemekten ziyade, bu ifadelerin hangi anlam çerçevesi içerisinde kullanıldığını ve birbirleriyle nasıl ilişkilendirildiğini ortaya koymaktır. Analiz sürecinde söylemsel yapı altı temel tema altında değerlendirilmiştir:

1. Millî kimlik ve tarihsel hafıza,
2. Devlet aklı ve millî egemenlik,
3. Jeopolitik bilinç ve stratejik bağımsızlık,
4. Türkiye–Avrupa ilişkilerinde egemenlik ve konum,
5. Kalkınma, istikrar, ahlak ve refah,
6. Geçmiş ile gelecek arasında kurulan medeniyet tasavvuru.

Bu temaların birbirinden bağımsız olmadığı kabul edilmektedir. Çalışmanın analitik modeli şu ilişki üzerinden kurulmaktadır: Tarihsel Hafıza → Millî Kimlik → Devlet ve Egemenlik Tasavvuru → Jeopolitik Vizyon → Kalkınma ve Stratejik Kapasite → Gelecek Tasavvuru

Bu model kesin ve tek yönlü bir nedensellik iddiası taşımamaktadır. Amaç, çağdaş milliyetçi siyasal söylemde söz konusu kavramların birbirlerini nasıl anlamlandırdığını gösterebilecek açıklayıcı bir çerçeve oluşturmaktır.

3. Millî Kimlik ve Tarihsel Hafızanın Söylemsel İşlevi

Çağdaş Türk milliyetçi söyleminde tarih, geçmişte meydana gelmiş olayların kronolojik akta-

rımından daha geniş bir işlev üstlenmektedir. Tarihsel referanslar, bugünkü millî kimliğe süreklilik kazandırmak ve mevcut toplumsal hedefleri daha uzun süreli bir medeniyet anlatısına yerleştirmek amacıyla kullanılmaktadır. Bu çerçevede Bilge Kağan'dan Selçuklu ve Osmanlı devlet tecrübelerine, Millî Mücadele'den Türkiye Cumhuriyeti'ne uzanan tarihsel referanslar; birbirinden farklı dönemlere ait olmalarına rağmen bağımsızlık, devlet kurma iradesi, vatan sevgisi ve milletin sürekliliği gibi ortak kavramlar aracılığıyla aynı anlatı içerisinde konumlandırılmaktadır. Söylemsel açıdan bunun temel sonucu, bugünkü siyasî ve toplumsal varlığın tarihsel bir devamlılığın parçası olarak sunulmasıdır. Böylece toplumun mevcut kimliği geçici siyasî şartlarla sınırlandırılmamakta, geçmişten geleceğe uzanan daha geniş bir zaman perspektifi içerisinde anlamlandırılmaktadır.

Tarihsel hafıza aynı zamanda kolektif aidiyet üretmektedir. Ortak mücadelelerin, kahramanlıkların, kültürel eserlerin ve tarihsel travmaların hatırlatılması, toplumun farklı kuşakları arasında ortak bir geçmiş bilinci oluşturmayı amaçlamaktadır. Ancak milliyetçi söylemin tarih kullanımında yalnızca geçmişe dönük bir nostalji bulunmamaktadır. Geçmiş, geleceğe ilişkin hedeflerin de meşruiyet kaynaklarından biri hâline gelmektedir. Geçmişte bağımsız devletler kurmuş, medeniyet eserleri ortaya koymuş ve çeşitli mücadelelerden geçmiş bir millet tasviri; gelecekte de güçlü, bağımsız ve etkili bir devlet oluşturulabileceği fikrine dayanak sağlamaktadır. Bu nedenle tarihsel hafızanın temel söylemsel işlevi iki yönlüdür: Bir taraftan millî kimliğin köklerini görünür hâle getirmekte, diğer taraftan geleceğe ilişkin siyasî hedeflere tarihsel bir anlam kazandırmaktadır.

4. Devlet Aklı ve Millî Egemenlik

Millî kimliğin siyasî alandaki en önemli karşılıklarından biri devlet tasavvurudur. Türk milliyetçi söyleminde devlet, yalnızca idarî kurumların oluşturduğu bürokratik bir mekanizma olarak görülmemekte; milletin güvenliğini, bağımsızlığını ve tarihsel devamlılığını sağlayan temel yapı olarak konumlandırılmaktadır. Bu çalışma kapsamında “devlet aklı” kavramı, devletin kısa vadeli siyasî değişimlerin ötesinde güvenlik, bağımsızlık ve uzun vadeli millî çıkarları gözetten stratejik ka-

rar üretme kapasitesi anlamında kullanılmaktadır. Bu operasyonel tanım önemlidir; çünkü devlet aklı kavramının siyaset teorisinde farklı ve tartışmalı anlamları bulunmaktadır. Buradaki kullanım, kavramı mutlak veya sorgulanamaz bir devlet iradesi olarak değil, süreklilik ve stratejik düşünme kapasitesi bağlamında ele almaktadır. Millî egemenlik ise bu devlet tasavvurunun dışa dönük boyutunu oluşturmaktadır. Egemenlik, devletin kendi kararlarını verebilmesi, güvenlik ve dış politika önceliklerini belirleyebilmesi ve uluslararası baskılar karşısında hareket alanını koruyabilmesiyle ilişkilendirilmektedir. Çağdaş dünyada egemenliğin anlamı klasik siyasî bağımsızlığın ötesine geçmektedir. Enerji, savunma, teknoloji, ekonomi, gıda güvenliği ve kritik altyapılar gibi alanlarda dışa aşırı bağımlılık, devletlerin karar kapasitesini sınırlandırabilmektedir. Bu nedenle milliyetçi söylem içerisinde stratejik bağımsızlık kavramı, egemenliğin çağdaş biçimlerinden biri hâline gelmektedir. Burada millî kimlik ile egemenlik arasında doğrudan bir ilişki kurulmaktadır. Millî kimlik “biz kimiz?” sorusuna cevap verirken, egemenlik “kendi geleceğimiz hakkında ne ölçüde karar verebiliyoruz?” sorusunu gündeme getirmektedir. Devlet aklı ise bu ikisini uzun vadeli stratejik planlama içerisinde birleştiren araç olarak konumlandırılmaktadır.

5. Jeopolitik Bilinç, Mavi Vatan ve Stratejik Bağımsızlık

Jeopolitik söylem, devletin coğrafi konumunu güvenlik, ekonomi, enerji ve uluslararası güç ilişkileri içerisinde anlamlandırmaktadır. Türkiye'nin Avrupa, Asya, Orta Doğu, Kafkasya, Karadeniz ve Akdeniz havzalarının kesişimindeki konumu, milliyetçi siyasal anlatıda yalnızca coğrafi bir özellik değil, önemli imkânlar ve sorumluluklar doğuran stratejik bir unsur olarak değerlendirilmektedir. Bu çerçevede deniz yetki alanları, enerji yolları, ulaşım koridorları, sınır güvenliği ve bölgesel güç dengeleri jeopolitik söylemin temel konuları hâline gelmektedir. “Mavi Vatan” kavramı bu jeopolitik anlatının dikkat çekici sembollerinden biridir. Söylemsel düzeyde kavram, deniz alanlarını yalnızca ekonomik kaynaklara erişim meselesi olarak değil; egemenlik, güvenlik, enerji, denizcilik kapasitesi ve Türkiye'nin bölgesel konumu arasında ilişki kuran daha geniş bir stratejik çerçeve içerisinde ifade etmektedir. Bu

yönüyle Mavi Vatan söylemi, millî kimliğin coğrafi ve jeopolitik alandaki uzantısı biçiminde okunabilir. Kara sınırları içerisinde tanımlanan egemenlik anlayışı, deniz alanları ve bölgesel çıkarlar üzerinden daha geniş bir stratejik perspektife taşınmaktadır. Milliyetçi jeopolitik söylemde bağımsızlık kavramının anlamı da bu noktada genişlemektedir. Bağımsızlık yalnızca ülke sınırlarının korunması değildir; stratejik karar üretebilmek, ekonomik ve askerî kapasite geliştirmek, enerji kaynaklarına erişebilmek ve uluslararası sistem içerisinde pazarlık gücüne sahip olmak da bağımsızlığın unsurları olarak değerlendirilmektedir. Dolayısıyla jeopolitik bilinç, millî kimlik ile devlet kapasitesi arasında bir geçiş alanı oluşturmaktadır. Tarih ve kültür topluma “kim olduğunu” anlatırken jeopolitik söylem, bu kimliğe sahip devletin dünyada “nerede ve nasıl durması gerektiğini” açıklamaktadır.

6. Türkiye–Avrupa İlişkilerinin Söylemsel Boyutu

Türkiye–Avrupa ilişkileri, çağdaş Türk siyasî söyleminde egemenlik, karşılıklılık, hukuk, demokrasi ve uluslararası konum tartışmalarının keşiştiği önemli alanlardan biridir. Türkiye'nin Avrupa kurumlarıyla uzun süredir devam eden ilişkileri, ekonomik ve diplomatik boyutların yanı sıra karşılıklı algılar üzerinden de şekillenmektedir. Avrupa kurumlarının Türkiye'ye ilişkin hukuk, demokrasi ve insan hakları eksenli değerlendirmeleri Avrupa açısından normatif ve kurumsal araçlar olarak sunulabilirken, Türkiye'deki bazı siyasî söylemlerde aynı değerlendirmeler egemenlik alanına yönelik dış baskı şeklinde yorumlanabilmektedir. Bu farklı anlamlandırmalar Türkiye–Avrupa ilişkilerini yalnızca diplomatik bir müzakere alanı olmaktan çıkarmakta; aynı zamanda egemenliğin sınırlarının ve Türkiye'nin uluslararası sistemde nasıl konumlandırılması gerektiğinin tartışıldığı söylemsel bir alana dönüştürmektedir. Milliyetçi söylem açısından burada öne çıkan temel kavram “eşitlik”tir. Uluslararası ilişkilerde karşılıklı çıkar, saygınlık ve bağımsız karar alma kapasitesi, millî egemenlik anlayışının dış politika boyutunu meydana getirmektedir. Bu nedenle Avrupa ile ilişkiler, çalışmanın genel modelinden bağımsız bir konu değildir. Aksine millî kimlik ve devlet tasavvurunun uluslararası ilişkiler karşısında nasıl konumlandırıldığını

gösteren bir örnek alan olarak değerlendirilebilir.

7. Kalkınma Vizyonu: İstikrar, Ahlak ve Refah

Millî güç yalnızca askerî veya siyasî kapasite üzerinden kurulamaz. Ekonomik üretim, teknolojik yetkinlik, nitelikli insan kaynağı ve toplumsal refah da devletlerin bağımsız hareket edebilme kapasitesini belirleyen temel unsurlardır. Bu nedenle çağdaş milliyetçi söylemde kalkınma, ekonomik büyümenin ötesinde stratejik bağımsızlığın maddî zemini olarak anlam kazanmaktadır. Kalkınma söyleminde öne çıkan “istikrar, ahlak ve refah” kavramları bu çerçevede birbirini tamamlayan üç unsur olarak değerlendirilebilir. İstikrar, ekonomik ve kurumsal faaliyetlerin sürdürülebilmesi için gerekli öngörülebilirlik ortamını ifade etmektedir. Uzun vadeli yatırımlar, üretim kapasitesi ve stratejik planlama ancak belirli ölçüde kurumsal ve ekonomik istikrar içerisinde gelişebilir. Ahlak, ekonomik faaliyetin adalet, güven, kamu yararı ve toplumsal sorumlulukla ilişkilendirilmesini sağlamaktadır. Kalkınma yalnızca toplam ekonomik büyüklüklerin artması olarak düşünüldüğünde, ortaya çıkan refahın dağılımı veya kurumların niteliği ikinci planda kalabilir. Ahlak kavramı bu noktada ekonomik gelişmeye normatif bir sınır kazandırmaktadır. Refah ise kalkınmanın toplumsal sonucudur. Ekonomik gelişmenin vatandaşların yaşam standartlarına, fırsatlara erişimine ve toplumsal güvenliğe yansımadağı bir durumda kalkınmanın siyasî ve toplumsal anlamı zayıflayacaktır.

Bu üç kavram arasında şu ilişki kurulabilir: “İstikrar → Üretim ve Planlama Kapasitesi → Ahlakî ve Kurumsal Güven → Toplumsal Refah.”

Böylece kalkınma, millî gücün yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda toplumsal boyutunu meydana getirmektedir.

8. Ülkü Ocakları, Mavi Vatan ve Kalkınma: İnsan, Coğrafya ve Üretim

Çağdaş milliyetçi söylem içerisinde Ülkü Ocakları, Mavi Vatan ve kalkınma vizyonu ilk bakışta birbirinden oldukça farklı alanlara ait kavramlar olarak görülebilir. Ancak bu kavramlar daha üst düzeyde ele alındığında ortak bir millî güç tasavvurunun farklı boyutlarını temsil etmektedir. Ülkü Ocakları söylemsel olarak gençlik, kültürel aktarım, millî bilinç ve değer eğitimiyle ilişkilendiril-

mektedir. Bu nedenle kavram, millî gücün insan ve kültür boyutunu temsil etmektedir. Mavi Vatan ise egemenlik alanı, deniz yetki sahaları, güvenlik ve stratejik coğrafya ile ilişkilidir. Bu açıdan millî gücün coğrafya ve jeopolitik boyutunu ifade etmektedir. Kalkınma vizyonu ise üretim, ekonomi, teknoloji, istihdam ve refah üzerinden millî gücün maddî ve üretim kapasitesi boyutunu oluşturmaktadır.

Bu üçlü ilişki şu şekilde ifade edilebilir: İnsan + Coğrafya + Üretim = Millî Kapasite

İnsan kaynağı olmadan coğrafyanın imkânları değerlendirilemez; ekonomik ve teknolojik kapasite olmadan egemenliğin sürdürülebilirliği zayıflar; ortak kimlik ve değerler olmadan da maddî gücün hangi amaç doğrultusunda kullanılacağı belirsizleşir. Dolayısıyla kültürel aktarım, jeopolitik bilinç ve kalkınma aynı bütünün farklı parçaları olarak değerlendirildiğinde çağdaş milliyetçi söylemin devlet kapasitesi hakkındaki düşüncesi daha açık hâle gelmektedir.

9. Geçmişten Geleceğe: Tarih Bilinci ve Gelecek Tasavvuru

Milliyetçi söylemde tarih bilincinin temel amacı geçmiş olduğu gibi tekrar etmek değildir. Tarihsel hafıza, bugünkü kimliği anlamlandırmanın yanında geleceğin hangi değerler ve hedefler etrafında kurulacağına ilişkin de bir düşünsel zemin sağlamaktadır. Bu nedenle geçmiş ile gelecek arasındaki ilişki taklit değil, süreklilik üzerinden kurulmaktadır. Geçmişten aktarılan bağımsızlık, vatan, devlet, kültür ve medeniyet kavramlarının çağdaş dünyadaki karşılıkları değişmektedir.

Günümüz şartlarında devlet gücü yalnızca toprak hâkimiyeti veya askerî kapasiteyle ölçülememektedir. Bilim, teknoloji, eğitim, ekonomik üretim, enerji, dijital altyapılar ve nitelikli insan kaynağı millî kapasitenin ayrılmaz unsurları hâline gelmiştir. Bu değişim, milliyetçi gelecek tasavvurunun da yeniden yorumlanmasını gerekli kılmaktadır. Tarihsel mirasa bağlılık, yeniliğe kapanmak anlamına gelmemelidir. Aksine geçmişten alınan özgüvenin çağdaş bilgi ve üretim kapasitesine dönüştürülmesi, tarih bilincinin geleceğe yönelik en somut karşılıklarından biri olabilir. “Türk Asrı” ve benzeri gelecek anlatıları bu açıdan yalnızca siyasî sloganlar olarak değil, tarihsel süreklilik ile gele-

cekte ulaşılması hedeflenen güç ve medeniyet kapasitesi arasında bağ kuran söylemsel araçlar olarak değerlendirilebilir. Böylece tarih, geçmişi koruyan bir hafıza olmaktan çıkarak geleceğin tasarlanmasına katkıda bulunan stratejik bir referans alanına dönüşmektedir.

10. Millî Kimlik, Devlet ve Jeopolitiğin Bütüncül Modeli

Çalışmanın farklı bölümlerinde incelenen kavramlar birlikte değerlendirildiğinde çağdaş Türk milliyetçi siyasal söyleminin belirli bir anlam örgüsü oluşturduğu görülmektedir. Bu yapının ilk halkası tarihsel hafızadır. Tarihsel hafıza, toplumun geçmiş deneyimlerini, ortak mücadelelerini ve kültürel sembollerini bugünün anlam dünyasına taşımaktadır. İkinci halkayı millî kimlik oluşturmaktadır. Tarihsel hafızadan beslenen millî kimlik, toplumun kendisini ortak bir aidiyet ve gelecek ülküsü içerisinde tanımlamasını sağlamaktadır. Üçüncü halkada devlet ve egemenlik tasavvuru bulunmaktadır. Millî kimliğin siyasî kurumsallaşması, devletin bağımsızlığı, güvenliği ve karar alma kapasitesiyle ilişkilendirilmektedir. Dördüncü aşamada jeopolitik vizyon ortaya çıkmaktadır. Devletin coğrafi konumu, bölgesel güç ilişkileri ve güvenlik ihtiyaçları, egemenliğin uluslararası alandaki stratejik boyutunu oluşturmaktadır. Beşinci aşama kalkınma ve stratejik kapasitedir. Ekonomik üretim, teknoloji, savunma, enerji ve insan kaynağı olmadan siyasî ve jeopolitik bağımsızlığın sürdürülebilirliği sınırlı kalacaktır. Bütün bu unsurların birleştiği son halka ise gelecek tasavvurudur.

Model bu nedenle şu şekilde özetlenebilir: “Tarihsel Hafıza”, “Millî Kimlik”, “Devlet ve Egemenlik”, “Jeopolitik Vizyon”, “Ekonomik ve Teknolojik Kapasite”, “Gelecek ve Medeniyet Tasavvuru”.

Bu modelin önemi, çağdaş milliyetçi siyasal söylemi yalnızca geçmişe dönük bir kimlik savunusu olarak görmemesidir. Söylemin iç mantığı bakımından tarihsel hafıza başlangıç noktasıdır; nihai hedef ise geleceğe ilişkin belirli bir devlet, toplum ve medeniyet idealinin kurulmasıdır.

Sonuç

Bu çalışma, çağdaş Türk milliyetçi siyasal söyleminin millî kimlik, tarihsel hafıza, devlet aklı, egemenlik, jeopolitik vizyon ve kalkınma gibi kavramları birbirinden bağımsız başlıklar hâlinde de-

ğil, ortak bir anlam sistemi içerisinde kullandığını ortaya koymaktadır. Söz konusu sistemde geçmiş, bugünkü kimliğin kaynağı; devlet, millî varlığın siyasî taşıyıcısı; egemenlik, bağımsız karar alma kapasitesinin ifadesi; jeopolitik bilinç ise bu kapasitenin uluslararası alandaki stratejik çerçevesi olarak anlam kazanmaktadır.

Araştırmanın temel sorusuna verilebilecek cevap, çağdaş Türk milliyetçi siyasal söyleminin millî kimliği öncelikle tarihsel hafıza ve kültürel süreklilik üzerinden kurduğu; ardından bu kimliği devlet, egemenlik ve bağımsızlık kavramlarıyla siyasallaştırdığı yönündedir. Jeopolitik vizyon ve kalkınma söylemi ise bu tarihsel ve siyasî kimliği geleceğe taşıyan araçlar olarak ortaya çıkmaktadır. Böylece geçmişin hatırlanması ile geleceğin tasarlanması arasında düşünsel bir devamlılık kurulmaktadır.

Bu açıdan milliyetçi siyasal anlatının temel mantığı, hafızadan kimliğe, kimlikten devlete, devletten stratejik kapasiteye ve oradan geleceğe uzanan bir yapı oluşturmaktadır. Tarihsel referansların değeri yalnızca geçmişe ait olmalarından değil, günümüzün siyasî ve toplumsal hedeflerini anlamlandırmak için kullanılmalarından kaynaklanmaktadır. Benzer biçimde millî kimlik de yalnızca geçmişten devralınmış bir aidiyet değil, gelecekte hangi toplum ve devlet modelinin kurulmak istendiğine ilişkin normatif bir çerçeve üretmektedir.

Ülkü Ocakları, Mavi Vatan ve kalkınma söylemlerinin birlikte değerlendirilmesi bu bütünlüğü daha görünür hâle getirmektedir. İnsan ve kültür, coğrafya ve egemenlik, üretim ve teknoloji aynı millî kapasitenin farklı unsurlarına işaret etmektedir. Bunlardan herhangi birinin tek başına yeterli görülmesi mümkün değildir. Nitelikli insan kaynağı olmayan ekonomik güç, üretim kapasitesi bulunmayan siyasî bağımsızlık veya ortak kimlikten kopmuş stratejik güç uzun vadeli bir medeniyet tasavvurunu taşıyamaz.

Dolayısıyla çağdaş Türk milliyetçi siyasal söyleminin geleceğe dönük en önemli boyutu, millî gücü çok boyutlu biçimde tanımlamasıdır. Güçlü devlet fikri, yalnızca askerî veya siyasî kudretle değil; hukuk, kurumlar, ekonomik üretim, teknoloji, eğitim, kültürel özgüven ve toplumsal refahla birlikte düşünüldüğünde sürdürülebilir bir anlam kazanmaktadır. Bu nedenle egemenliğin çağdaş kar-

şılığı, yalnızca sınırları koruma iradesi değil, karar alma kapasitesini destekleyecek bilgi, teknoloji ve ekonomik gücü de üretebilmektir.

Tarihsel hafıza ile gelecek tasavvuru arasındaki ilişki de bu noktada yeniden anlam kazanmaktadır. Geçmişe bağlılık, geçmişte yaşamayı değil, geçmişten alınan birikimi geleceğin ihtiyaçlarına dönüştürebilmeyi gerektirir. Tarihin değeri, yalnızca ne kadar büyük bir geçmişe sahip olunduğunu göstermesinde değil, o geçmişin bugün hangi nitelikli eserlerin ortaya çıkarılmasına ilham verdiğinde ortaya çıkar. Geçmiş kimliğin hafızasıdır; gelecek ise o kimliğin sorumluluğudur.

Bu nedenle millî kimlik, devlet aklı ve jeopolitik vizyon arasındaki ilişkinin nihai sınavı uygulamada ortaya çıkmaktadır. Millî söylemin gücü, yalnızca geçmişi ne kadar etkili anlattığıyla değil, geleceğe ne kadar gerçekçi bir istikamet verebildiğiyle ölçülmelidir. Tarih şuuru bilgi üretimine, egemenlik stratejik kapasiteye, millî aidiyet toplumsal sorumluluğa ve kalkınma geniş kesimlere ulaşan refaha dönüşebildiği ölçüde söylem somut bir gelecek projesi hâline gelecektir.

Son tahlilde çağdaş Türk milliyetçi siyasal söylemi, geçmişi koruma ile geleceği inşa etme arasında kurulan bir süreklilik arayışı olarak değerlendirilebilir. Millî kimlik bu sürekliliğin kültürel temelini, devlet egemenliğin siyasî çerçevesini, jeopolitik bilinç stratejik yönünü, kalkınma ise maddî kapasitesini meydana getirmektedir. Bütün bunların birleştiği yerde ortaya çıkan temel düşünce şudur: Bir milletin geleceği yalnızca sahip olduğu tarih ile değil, tarihinden aldığı güçle ne üretebildiği, hangi kurumları kurabildiği ve gelecek nesillere nasıl bir ülke bırakabildiğiyle belirlenir.

Bu bakımdan güçlü bir millî tasavvur, geçmişi hatırlayan fakat geçmişe kapanmayan; dünyayı takip eden fakat kendi kimliğini kaybetmeyen; bağımsızlığı savunan fakat onu destekleyecek ekonomik ve teknolojik kapasiteyi de oluşturan; devleti önemseyen fakat devlet gücünü milletin huzur ve refahıyla anlamlandıran bütüncül bir düşünceyi gerektirir.

Tarih bir millete nereden geldiğini söyler; kimlik kim olduğunu hatırlatır; devlet birlik ve irade kazandırır; jeopolitik dünyadaki yerini gösterir; üretim ise gelecekte nerede duracağını belirler.

Özet

Bu çalışma, vatan sevgisi ve ülkü bilincinin nesiller arasındaki sürekliliğini; ahlak, adalet, bilim, teknoloji, insan sevgisi ve toplumsal sorumluluk kavramları çerçevesinde ele almaktadır. Geçmiş kuşakların tecrübesi ile genç nesillerin bilgi, enerji ve üretim kapasitesi arasında kurulacak güçlü bağın, milletlerin geleceğinin şekillenmesinde belirleyici olduğu vurgulanmaktadır. Çalışmada vatan sevgisinin yalnızca duygusal bir bağlılık veya geçmişle övünme biçimi olmadığı; görevini hakkıyla yerine getirme, toplumsal sorumluluk üstlenme, adaleti gözetme ve ülkenin bilimsel, teknolojik ve kültürel gelişimine katkı sağlama anlayışıyla anlam kazandığı savunulmaktadır. Bunun yanında, dijital çağda milli egemenliğin bilgi üretme, teknoloji geliştirme, Türkçeyi bilim ve kültür dili olarak güçlendirme kapasitesiyle de ilişkili hâle geldiği belirtilmektedir. İnsan ve vicdan merkezli bir medeniyet anlayışı doğrultusunda milliyetçiliğin başka toplumlara karşı düşmanlık değil; kendi milletine bağlılıkla birlikte adalet, merhamet ve insanlık sorumluluğunu taşıyan bir yaklaşım olması gerektiği üzerinde durulmaktadır. Dava arkadaşlığı, vefa, dayanışma ve zorluklar karşısında ahlaki değerleri koruyabilme ise ülkü bilincinin insani boyutları olarak değerlendirilmektedir. Sonuç olarak çalışma, geçmişin tecrübesi ile gençliğin yenilikçi gücünün birleşmesini, vatan sevgisinin ve ülkü bilincinin geleceğe taşınmasının temel şartı olarak ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler:

Vatan sevgisi, ülkü bilinci, milliyetçilik, ahlak, adalet, gençlik, milli teknoloji, Türkçe, nesiller arası aktarım, medeniyet tasavvuru.

Giriş

İnsan ömrü ilerledikçe yalnızca yıllar birikmez; tecrübeler, hatıralar, sorumluluklar ve insana yön veren değerler de derinleşir. Saçlara düşen her ak, geçen zamanın işareti olduğu kadar yaşanmışlıkların ve öğrenilmiş hakikatlerin de sessiz bir şahididir. Fakat bazı duygular vardır ki zaman onları eskitmez; aksine yıllar geçtikçe daha berrak, daha bilinçli ve daha güçlü hâle getirir. Vatan sevgisi ve ülkü şuuru da bunların başında gelir.

Gençlik yıllarında çoğu zaman heyecanla taşıdığımız değerleri, ilerleyen yaşlarda hayatın imtihanlarından geçirerek yeniden anlamlandırırız. O zaman anlarız ki ülkü sahibi olmak yalnızca büyük hedefler ortaya koymak değildir. Ülkü, her şeyden önce ahlaklı olmak, emanete sahip çıkmak, adaletten ayrılmamak, kul hakkına riayet etmek ve bulunduğu yerde görevini en iyi biçimde yerine getirmek demektir. Çünkü bir milletin yükselişi yalnızca ekonomik büyüklükle, askerî güçle veya teknolojik ilerlemeyle gerçekleşmez. Bunların yanında güvenilir, erdemli ve sorumluluk sahibi insanların çoğalması gerekir.

Gerçek vatan sevgisi de sözlerden önce davranışlarda kendisini gösterir. Bir öğretmenin öğrencisine karşı adaletinde, bir yöneticinin makamını hizmet alanı olarak görmesinde, bir mühendisin yaptığı işi

sağlam yapmasında, bir bilim insanının ülkesinin bilgi birikimine katkı sunmasında ve bir vatandaşın ortak değerlere sahip çıkmasında aynı sorumluluk duygusu vardır. Millet olmanın temelinde güven; güvenin temelinde ise ahlak bulunur.

Bugün geçmişe baktığımızda bize düşen görevin yalnızca yaşadıklarımızı anlatmak olmadığını daha iyi görüyoruz. Asıl sorumluluğumuz, geçmişten aldığımız değerleri geleceğin şartlarını anlayabilecek bir düşünceyle genç nesillere aktarabilmektir. Çünkü ülkü, geçmişe sığınmak değil; geçmişten güç alarak geleceği kurma iradesidir.

Ahlak, Adalet ve Vatan Sevgisinin Sorumluluğu

Bir düşüncenin kalıcılığı, yalnızca ne kadar büyük hedefler ortaya koyduğuyla değil, o hedefleri taşıyan insanların hangi ahlaki esaslarla hareket ettikleriyle ölçülür. İnsan, savunduğu değerleri günlük hayatında yaşatmıyorsa sözlerinin büyüklüğü zamanla anlamını kaybeder. Bu nedenle ülkücü kimliğin temelinde önce karakter sağlamlığı bulunmalıdır.

Ahlak ve adalet birbirinden ayrı düşünülemez. Ahlak insanın vicdanında başlayan bir ölçü, adalet ise bu ölçünün toplum hayatındaki karşılığıdır. Hakkı gözetmeyen, emanete riayet etmeyen, makamı şahsi menfaat aracı hâline getiren bir anlayışın büyük ülkülerden söz etmesi kendi içinde çelişki taşır. Millet sevgisi, insanın kendi sorumluluğunu doğru yerine getirmesiyle başlar.

Vatan dediğimiz şey yalnızca üzerinde yaşadığımız toprak değildir. O topraklarda yaşayan insanların ortak hatıraları, dili, kültürü, emeği, acıları, sevinçleri ve geleceğe dair umutlarıdır. Bu nedenle vatani sevmek, önce vatanın insanına değer vermeyi gerektirir. İnsanın ihmal eden bir vatan sevgisi eksik kalır.

Milliyetçilik de yalnızca geçmişteki kahramanlıklarla gurur duymak değildir. Geçmişin bize bıraktığı sorumluluğu bugünün şartlarında devam ettirebilmektir. Geçmiş nesiller kendi zamanlarının imkânlarıyla milletlerine hizmet ettiler. Bugünün insanına düşen ise kendi çağının bilgi, bilim, teknoloji ve üretim imkânlarını milletin geleceği için kullanmaktır.

Bu anlayışla bakıldığında vatan sevgisi öfke değil sorumluluk üretmelidir. Güç sahibi olmak başkalarını ezmek için değil, hakkı ve adaleti koruyabilmek için anlamlıdır. Büyük ülküler ancak büyük bir ahlakla taşınabilir. Ahlak ve adalet sağlam olduğu sürece milletin geleceğini taşıyan temel de sağlam kalacaktır.

Bilgi, Bilim ve Teknolojiyle Yükselen Yeni Nesil
İçinde bulunduğumuz çağ, insanlık tarihinin en hızlı dönüşümlerinden birine sahne olmaktadır. Bilgi üretme biçimleri değişmekte, iletişim sınırları ortadan kaldırmakta, yapay zekâdan biyoteknolojiye, uzay çalışmalarından dijital ekonomiye kadar pek çok alan devletlerin ve toplumların geleceğini yeniden şekillendirmektedir. Böyle bir dünyada milletlerin bağımsızlığı artık yalnızca sınırlarını koruyabilmeleriyle ölçülemez.

Bilgiye sahip olmak, bilgiyi üretmek ve teknolojiyi geliştirebilmek de bağımsızlığın ayrılmaz bir parçası hâline gelmiştir. Kendi yazılımını geliştiremeyen, bilim insanını yetiştiremeyen, üretim araçlarını sürekli dışarıdan bekleyen toplumların geleceğin dünyasında güçlü bir irade ortaya koymaları zorlaşacaktır.

Bu nedenle bugünün gençlerine yalnızca “çok çalışın” demek yeterli değildir. Onlara öğrenmeyi, sorgulamayı, araştırmayı, üretmeyi ve dünyayla yarışmayı öğretmek gerekir. Yeni çağın mücadele alanları yalnızca meydanlar değildir; üniversiteler, laboratuvarlar, teknoloji şirketleri, araştırma merkezleri, kültür kurumları ve dijital platformlar da milletlerin geleceğinin şekillendiği alanlardır.

Gençlerin teknolojiyle kurduğu ilişki de bu noktada önemlidir. Teknolojiyi yalnızca kullanan ve tüketen bir nesil değil, onu anlayan, geliştiren ve yönlendirebilen bir nesil yetiştirmek zorundayız. Teknoloji kendi başına ne iyi ne de kötüdür; onu hangi amaçla kullandığımız, hangi değerlerle yönlendirdiğimiz belirleyicidir.

Bilimsel gelişme ile milli kimlik arasında bir karşıtlık bulunmamalıdır. Aksine kendi kimliğini bilen, tarihini tanıyan ve kültürel kökleriyle bağını koruyan bir genç, dünyaya daha sağlam bir zeminden açılabilir. Başka milletlerin bilgi birikiminden yararlanmak, yabancı diller öğrenmek ve dünyadaki gelişmeleri takip etmek gereklidir; fakat bunları yaparken kendi dilinden ve düşünce dünyasından uzaklaşmak doğru değildir.

Türkçe bu bakımdan yalnızca günlük iletişiminin aracı değildir. Dilimiz, tarihimizin, düşünce biçimimizin ve medeniyet hafızamızın taşıyıcısıdır. Türkçenin bilim, teknoloji, sanat ve düşünce dili olarak güçlenmesi geleceğimiz açısından büyük önem taşımaktadır. Dijital dünyada Türkçe içerik üretmek, kavram geliştirmek, bilimsel eser ortaya koymak ve kültürümüzü çağın araçlarıyla yeni kuşaklara aktarabilmek artık milli bir sorumluluk hâline gelmiştir.

Yeni çağın ülkü sahibi genci, geçmişine bağlı olduğu kadar geleceğe açık; elinde kitap, zihninde bilim, kalbinde vatan sevgisi taşıyan üretken insandır. Çünkü artık yalnızca inanmak yetmez; bilmek, düşünmek, üretmek ve ortaya eser koymak gerekir.

İnsan, Vicdan ve Adalet Merkezli Medeniyet Anlayışı

Bir milletin büyüklüğü yalnızca sahip olduğu ekonomik, teknolojik veya askerî güçle ölçülmez. O gücü hangi amaçla kullandığı da en az gücün kendisi kadar önemlidir. Tarihte kalıcı iz bırakan medeniyetler, yalnızca kazandıkları savaşlarla değil, kurdukları düzen, sağladıkları adalet ve insanlığa bıraktıkları değerlerle hatırlanmıştır.

Nizam-ı âlem anlayışına da bu çerçevede bakmak gerekir. Bu düşünce, dünyaya kaba kuvvetle hâkim olma arzusu olarak değil; hakkı, adaleti, bilgiyi ve ahlakı esas alan bir medeniyet sorumluluğu olarak anlaşılmalıdır. Gerçek liderlik, yalnızca güçlü olmak değil, sahip olunan gücü adaletle kullanabilmektir.

Kendi milletini sevmek başka milletlere düşman olmayı gerektirmez. Aksine kendi değerlerine güvenen insan, başkalarının acısına karşı daha güçlü bir vicdan geliştirebilir. Dünyanın herhangi bir yerinde haksızlığa uğrayan bir insana karşı duyarlı olmak, milli kimliğimizi zayıflatmaz; onu daha yüksek bir ahlaki seviyeye taşır.

Mazlumun yanında bulunmak, ihtiyaç sahibine el uzatmak ve insan onurunu korumak güçlü olmanın gerçek göstergelerindendir. Çünkü güç yalnızca kendisini koruyabilmek değildir; gerektiğinde güçsüzün hakkını da savunabilmektir.

Bugünün dünyasında teknolojik gelişme büyük bir hız kazanmış olsa da insanlığın yaşadığı sorunların tamamı teknolojiyle çözülebilecek nitelikte değildir. Ahlak, merhamet, sorumluluk ve adalet duygusunun zayıfladığı bir dünyada gelişmiş teknolojiler de insanlığın huzurunu garanti edemez. Bu nedenle geleceği kuracak gençlerin yalnızca iyi mühendisler, bilim insanları veya yöneticiler olmaları değil, aynı zamanda vicdan sahibi insanlar olarak yetişmeleri gerekir.

Vatan sevgisi insan sevgisiyle, milli bilinç evrensel vicdanla ve güç adaletle birleştiğinde gerçek anlamına ulaşır. Milletine bağlı, insanlığa karşı sorumlu, hakkı üstün tutan bir nesil Türkiye'yi yalnızca güçlü değil, aynı zamanda saygın ve güvenilir bir ülke hâline getirecektir.

Dava Arkadaşlığı, Vefa ve Çelik Yürekli Olmak

İnsan hayatında zamanın eskitemediği bazı bağlar vardır. Aynı idealleri paylaşmış, birlikte sevinmiş, birlikte zor günlerden geçmiş insanlar arasında oluşan dava arkadaşlığı da bunlardan biridir. Yıllar geçer, makamlar değişir, imkânlar azalır veya çoğalır; fakat samimiyetle kurulmuş gönül bağları insanın hayatındaki en büyük zenginliklerden biri olarak kalır.

Geçmiş yıllara baktığımda, aynı ülkü etrafında yürüdüğümüz dostlarla kurduğumuz ilişkilerin yalnızca bir arkadaşlık olmadığını daha iyi anlıyorum. Bunlar aynı değerlere inanmış insanların birbirlerine bıraktığı bir vefa emanetidir.

Bazen eski dostlarla yapılan kısa bir sohbet, bazen bir hastane ziyareti, bazen zor durumda olan bir kardeşimizin yanında bulunmak bize hayatın gerçek ölçülerini yeniden hatırlatır. İnsan böyle zamanlarda

makamların, unvanların ve maddi imkânların geçiciliğini; samimiyetin ve vefanın ise ne kadar kalıcı olduğunu daha açık görür.

Hastalıklarla mücadele eden büyüklerimizin sabrı, hayatın ağır imtihanlarına rağmen umudunu kaybetmeyen insanların direnci bize “çelik yürekli olmak” sözünün gerçek anlamını öğretir. Çelik yürek, hiç acı çekmeyen veya hiçbir zaman yorulmayan bir yürek değildir. Asıl çelik yüreklilik, acıya rağmen sevgisini; zorluğa rağmen inancını; hayal kırıklığına rağmen umudunu koruyabilmektir.

Güçlü olmak merhameti kaybetmek anlamına gelmez. Tam tersine insan, bütün zorluklara rağmen insan kalabilmeyi başardığı ölçüde güçlüdür. Kararlılık ile merhameti, mücadele ile adaleti ve sadakat ile vicdanı birlikte taşıyabilmek gerekir.

Bir davanın gücü yalnızca fikirlerinin büyüklüğünden gelmez. O fikirleri taşıyan insanların birbirlerine karşı gösterdikleri vefa, dayanışma ve kardeşlik de davanın ahlaki değerini belirler. Eğer insanlar güzel günlerde yan yana bulunuyor, fakat zor zamanlarda birbirlerini yalnız bırakıyorsa orada ülkünün ruhundan söz etmek güçleşir.

Bu nedenle yıllar boyunca kurulan gönül köprüleri bizim için manevi bir sermayedir. Ak saçlara düşen her yeni çizgide biraz da bu dostlukların, kayıpların, mücadelelerin ve paylaşılan hatıraların izi vardır.

Geçmişin Tecrübesiyle Geleceğin Enerjisi-ni Birleştirmek

Ülküler insan ömründen daha uzun yaşar. İnsanlar gelir ve gider; zamanın şartları değişir, mücadele biçimleri dönüşür, fakat temel değerler nesilden nesile aktarıldığı sürece yaşamaya devam eder.

Bizler bugün geçmişe baktığımızda kendimizi yalnızca kendi dönemimizin insanları olarak göremeyiz. Bizden öncekilerden aldığımız bir emaneti taşıdık; şimdi de onu bizden sonra geleceklere devretme sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

Ancak bu aktarım, gençlerden bizim yaşadığımız hayatı aynen tekrar etmelerini istemek anlamına gelmemelidir. Her neslin şartları, sorunları, araçları ve imkânları farklıdır. Gençlerin önüne geçmişin hazır kalıplarını koymak yerine, geçmişten süzülen temel değerleri onların kendi çağlarında doğru kararlar verebilecekleri bir bilinç hâline getirmek gerekir.

Büyüklerin görevi gençlerin yerine yürümek de-

ğildir. Onların daha sağlam yürüyebilecekleri yollar açmak, tecrübeyi paylaşmak ve gerektiğinde hatalardan çıkarılan dersleri aktarabilmektir. Aynı şekilde gençlerden beklenen de yalnızca geçmiş dinlemek değil; geçmiş anlayarak kendi çağlarının sorumluluğunu üstlenmeleridir.

Nesiller arasındaki ilişki tek yönlü de olmamalıdır. Büyüklerin gençlere aktaracağı tecrübeler olduğu kadar, gençlerin de büyüklere öğreteceği yeni düşünceler, araçlar ve bakış açıları vardır. Gençlerin enerjisi, hayal gücü ve yenilikçi düşüncesiyle geçmiş nesillerin tecrübesi birleştiğinde güçlü bir toplumsal hareket ortaya çıkar.

Asıl mesele geçmiş ile gelecek arasında tercih yapmak değildir. Mesele, geçmişin birikimiyle geleceğin imkânlarını doğru biçimde buluşturabilmektir.

Ak saçlıların tecrübesi gençlerin önünde bir duvar değil, onların daha uzağı görebilmeleri için bir basamak olmalıdır. Gençlerin yenilik arayışı da geçmiş reddetmek değil, kendilerine bırakılan emaneti yeni şartlarda daha ileriye taşıma gayreti olarak görülmelidir. İşte ülkenin sürekliliği burada ortaya çıkar. Ülke, geçmişte donmuş bir hatıra değil; her neslin yeniden anlamlandırdığı, yaşayarak güçlendirdiği ve kendisinden sonraki nesle teslim ettiği canlı bir emanettir.

Sonuç

Hayat insana yalnızca yaş değil; tecrübe, anlayış ve sorumluluk da kazandırır. Bugün geriye baktığımızda saçlarımızdaki akların ve yüzümüzde oluşan çizgilerin yalnızca geçen yılların işaretleri olmadığını görüyoruz. Onların her birinde yaşanmış bir mücadele, kurulmuş bir dostluk, öğrenilmiş bir ders ve geleceğe aktarılması gereken bir tecrübe vardır.

Yıllar bizden gençlik günlerimizin hızını ve bazı imkânlarımızı almış olabilir; fakat zamanın bizden alamadığı, aksine daha da güçlendirdiği değerler de vardır: vatan sevgisi, millet bağlılığı, insan sevgisi, vefa ve ülke bilinci.

Sevgili gençler; sizlerden beklenen yalnızca geçmişin başarılarıyla gurur duymanız değildir. Yeni başarıların mimarı olmanızdır. Bilgi sahibi olun, araştırın, sorgulayın, üretin ve dünyadaki gelişmeleri takip edin. Yabancı diller öğrenin, bilimin ve teknolojinin imkânlarından yararlanın; fakat sizi siz yapan kültürden, dilden ve değerlerden uzaklaşma-

yın. Çünkü bilgi insana büyük bir güç verir, fakat o gücün insanlığa fayda sağlayabilmesi için akılla vicdanın birlikte hareket etmesi gerekir.

Vatan sevgisini yalnızca bir duygu olarak değil, bir çalışma ve sorumluluk ahlakı olarak görün. Hangi mesleği seçerseniz seçin, bulunduğunuz yerde işinizi en iyi biçimde yapmaya gayret edin. Bir millet yalnızca büyük kahramanlarla değil; görevini dürüstçe yapan, üreten, öğreten, geliştiren ve sorumluluk alan milyonlarca insanın ortak emeğiyle yükselir.

Bizlerin görevi sizlerin yerine yürümek değildir. Sizlerin daha sağlam yürüyebileceği yollar bırakabilmektir. Sizlerin görevi de bizim attığımız adımları aynen tekrar etmek değil; taşıdığımız değerleri kendi çağınızın bilgisi ve imkânlarıyla daha ileriye götürmektir. İnsan ömrü sınırlıdır; fakat insanın yetiştirdiği insanlar, yaptığı güzel işler ve yaşattığı değerler kendi ömrünün ötesine geçer.

Ülküler de böyledir. Onları taşıyan insanlar değişir, zaman değişir, şartlar değişir; fakat vatan sevgisi ve sorumluluk şuuru nesiller arasında aktarıldıkça yaşamaya devam eder. Bu yüzden ak saçlar yalnızca geçmişin işareti değildir. Onlar geleceğe bırakılan tecrübenin de simgesidir. Gençlik ise yalnızca yaşla ölçülen bir dönem değil, umut etme, öğrenme, üretme ve yeniden başlama iradesidir.

Ak saçlarımızda geçmişin tecrübesi, genç yüreklerinizde geleceğin umudu yaşamaktadır. Ülke ise bu iki gücü birbirine bağlayan, dün başlayan ve yarınlara uzanan büyük bir medeniyet yürüyüşüdür.

Ülke, dünyanın hatırasına kapanmak değil, geçmişten alınan emaneti daha güçlü bir geleceğe taşımaktır. Ak saçlarımızda bir ömrün tecrübesi, gençlerimizin gözlerinde ise büyük Türkiye'nin yarınları vardır. Milletine hizmet etmeyi ahlak bilen, adaletten ayrılmayan, ilimde ve teknolojiye üreten, diline ve kültürüne sahip çıkan nesiller oldukça bu yürüyüş kesilmeyecektir. Çünkü vatan sevgisi yalnızca toprağı sevmek değil; o toprağın insanına hizmet etmek, milletin istikbalini kendi menfaatinin üzerinde tutmak ve gelecek kuşaklara daha güçlü bir memleket bırakabilmektir. Saçlar ağarır, zaman değişir, insanlar gelip geçer; fakat milletin kalbinde yaşayan ülke nesilden nesile devredilir. Ak saçlarda olgunlaşan o ülke, genç yüreklerde yeniden doğdukça Türk milletinin istikbal yürüyüşü de devam edecektir.

Özet

Ülkücülük, Türk milliyetçiliği düşüncesinin yalnızca siyasî veya fikrî bir ifadesi olarak değil, insanın hayatını belirli değerler etrafında düzenlemeyi amaçlayan bir ahlak ve şahsiyet anlayışı olarak da ele alınabilir. Bu yaklaşımda ülkü sahibi olmak, yalnızca belirli fikirleri benimsemek anlamına gelmemekte; benimsenen fikirlerin insanın davranışlarına, toplumsal ilişkilerine, sorumluluk anlayışına ve hayat tercihine yansımaları beklenmektedir. Bu çalışmada ülkücülük; ülkü ve mefkûreye bağlılık, ahlaki tutarlılık, manevî sorumluluk, dava adamlığı, fedakârlık, feragat, sadakat, cesaret, vatan ve millet sevgisi ile toplumsal hizmet kavramları çerçevesinde incelenmektedir. Çalışmanın temel tezi, ülkücülüğün sürekliliğini sağlayan asıl unsurun yalnızca fikrî veya teşkilatlı varlığı değil, savunduğu değerleri şahsiyetinde taşıyabilen insan modelini yetiştirme iddiası olduğudur. Bu bağlamda ülkücülüğün çağdaş dünyadaki anlamının da yalnızca geçmişin tarihi ve kültürel mirasını korumakla sınırlı kalamayacağı; bilim, eğitim, kültür, teknoloji ve üretim alanlarında sorumluluk üstlenen nitelikli nesiller yetiştirme ülküsüyle tamamlanması gerektiği değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler:

Ülkücülük, Türk milliyetçiliği, ülkü, mefkûre, dava adamlığı, ahlak, şahsiyet, fedakârlık, milli şuur

Giriş

Ülkücülük, Türk milliyetçiliği düşüncesi içerisinde yalnızca siyasî bir kimliği veya belirli bir teşkilat geleneğini ifade eden kavramlardan biri değildir. Kendi değerler dünyası içerisinde ülkücülük; insanın hayatına anlam veren bir ülküye sahip olması, bu ülküyü belirli ahlaki ölçüler çerçevesinde yaşaması ve şahsî varlığını milletine karşı taşıdığı sorumlulukla ilişkilendirmesi esasına dayanan bir şahsiyet tasavvurunu da ifade etmektedir.

Bu bakımdan ülkücü düşüncede esas mesele yalnızca hangi fikirlerin savunulduğu değildir. Aynı derecede önemli olan, savunulan fikirlerin nasıl bir insan ortaya çıkardığıdır. Bir düşünce sistemi, mensuplarının davranışlarına, karakterine ve toplumsal ilişkilerine yansımadağı sürece teorik bir aidiyet olmaktan ileri gidemez. Ülkücülüğün kendisini bir “dava” olarak tanımlamasının temelinde de düşünce ile hayat arasında kurulmak istenen bu bağ bulunmaktadır.

Ülkücü şahsiyet tasavvurunda millet sevgisi, şahsî menfaatlerin üzerinde tutulması gereken bir sorumluluk olarak değerlendirilirken; sadakat, vefa, dürüstlük, cesaret, fedakârlık ve feragat gibi değerler bu sorumluluğun ahlaki boyutunu oluşturmaktadır. Böylece ülkücülük, yalnızca ulaşılmak istenen siyasî veya toplumsal hedeflerden değil, bu hedeflere yönelen insanın nasıl olması gerektiğine ilişkin normatif bir insan anlayışından da meydana

gelmektedir.

Bu çalışma, ülkücülüğü bu ikinci boyut üzerinden ele almaktadır. Amaç, ülkücülüğü yalnızca tarihsel veya siyasî bir hareket olarak tanımlamak değil; onun kendi düşünce dünyasında ortaya koyduğu dava, ahlak ve şahsiyet ilişkisini incelemektir. Bu doğrultuda önce ülkü ve mefkûre kavramlarının ülkücü düşüncedeki yeri ele alınacak; ardından tarihî ve fikrî arka plan, ahlaki ve manevî temeller, dava adamlığı, fedakârlık, sadakat, cesaret, toplumsal sorumluluk ve gelecek tasavvuru birbirini tamamlayan bir bütün içerisinde değerlendirilecektir.

1. Ülkücülüğün Mahiyeti: Ülkü, Mefkûre ve Hayat Nizamı

“Ülkü” kavramı, insanın mevcut durumunu aşarak ulaşmayı arzuladığı yüksek hedefi ifade etmektedir. Mefkûre ise bu hedefin yalnızca zihinsel bir arzu olarak kalmayıp insanın hayatına istikamet veren kalıcı bir anlam sistemine dönüşmesini anlatmaktadır. Bu nedenle ülkücülükte mefkûre, günlük şartlara göre değiştirilen geçici bir tercih değil, kişinin düşüncelerini ve davranışlarını yönlendiren temel bir hayat ölçüsü olarak değerlendirilmektedir.

Ülkü sahibi insan ile yalnızca belirli bir fikre taraftar olan insan arasındaki temel fark da burada ortaya çıkmaktadır. Taraftarlık çoğu zaman düşünsel bir benimsemeye sınırlı kalabilirken, mefkûre insanın hayat tercihlerine müdahale etmektedir.

Hangi davranışın doğru veya yanlış olduğu, hangi menfaatten vazgeçilebileceği, hangi sorumluluğun üstlenilmesi gerektiği ve hangi durumda taviz verilemeyeceği büyük ölçüde bu mefkûre tarafından belirlenmektedir.

Bu çerçevede ülkücülük, insanı yalnızca fikir sahibi olmaya değil, fikrini yaşayabilecek bir şahsiyet oluşturmaya çağıran bir hayat anlayışı olarak ortaya çıkmaktadır. Ülkücünün ülküsü ile gündelik hayatı arasında kopukluk bulunması, bu düşüncenin kendi iç mantığı bakımından bir tutarsızlık meydana getirir. Çünkü dava şuuru, düşünce ile davranış arasında mümkün olduğunca güçlü bir uyum kurulmasını gerektirmektedir.

Bununla birlikte mefkûreye bağlılık, eleştirel düşüncenin ortadan kaldırılması veya kişilere koşulsuz bağlılık anlamında anlaşılmamalıdır. Bir davanın ahlaki niteliğini koruyabilmesi için bağlılığın kişilere, geçici güç merkezlerine veya şahsî çıkarlara değil; doğruluk, adalet, ahlak ve millet hizmeti gibi temel ilkelere yönelmesi gerekir. Böylece sadakat, kör bir itaate değil, ilkelere bağlılığa dönüşmektedir.

Bu ayrım ülkücü şahsiyet anlayışı bakımından önemlidir. Çünkü kişi ile ilke özdeşleştirildiğinde dava şahsileşebilir; oysa ilke kişinin üzerinde tutulduğunda düşünce kendi ahlaki denetim mekanizmasını koruyabilir. Dolayısıyla ülkücülüğün şahsiyet idealinde yalnızca kararlı olmak değil, neye ve neden bağlı olduğunu bilmek de temel bir sorumluluk olarak görülmelidir.

2. Tarihî ve Fikrî Arka Plan

Ülkücülük, Türk milliyetçiliğinin XIX. yüzyılın sonlarından itibaren gelişen fikrî birikiminden bağımsız değerlendirilemez. Modern Türk milliyetçiliğinin oluşum sürecinde Ziya Gökalp, Yusuf Akçura, İsmail Gaspıralı ve daha sonraki dönemlerde Nihal Atsız gibi farklı düşünürlerin ortaya koydukları görüşler; millet, kültür, dil, tarih, devlet ve medeniyet meselelerinin tartışılmasına önemli katkılar sağlamıştır.

Bu düşünürlerin her biri Türk milliyetçiliğini aynı şekilde yorumlamamış olsa da, ortaya çıkan geniş fikrî birikim XX. yüzyıl boyunca farklı milliyetçilik anlayışlarının gelişmesine zemin hazırlamıştır. Bu nedenle ülkücülüğü tek bir düşünürün fikirlerinin doğrudan devamı olarak değerlendirmek yerine, Türk milliyetçiliğinin farklı tarihî ve

fikrî damarlarının belirli bir dönemde yeniden yorumlanması sonucunda ortaya çıkan bir düşünce ve hareket geleneği olarak ele almak daha isabetlidir.

Cumhuriyet döneminde millî devlet anlayışının güçlenmesi ve toplumsal-siyasî şartların değişmesiyle Türk milliyetçiliği yeni tartışma alanlarına yönelmiştir. Özellikle 1960'lı ve 1970'li yıllarda “ülkücülük” ve “Ülkücü Hareket” kavramlarının daha belirgin bir toplumsal ve teşkilatlı kimlik kazandığı görülmektedir. Bu dönemden itibaren ülkücülük, milliyetçi düşüncenin yalnızca teorik boyutunu değil; teşkilatlanma, disiplin, dava şuuru, fedakârlık ve toplumsal sorumluluk gibi unsurlarını da içine alan bir kimlik olarak kullanılmaya başlanmıştır.

Bununla birlikte ülkücülüğün tarihsel gelişimini yalnızca siyasî teşkilatlanma üzerinden okumak eksik kalacaktır. Çünkü hareketin kendi anlatısında ahlak, şahsiyet, dava adamlığı, vatan sevgisi ve manevî sorumluluk da siyasî hedefler kadar önemli bir yer tutmaktadır. Bu durum, ülkücülüğün kendisini yalnızca belirli bir dönemin siyasî şartları içerisinde değil, daha uzun süreli bir kültür ve şahsiyet anlayışı içerisinde konumlandırmaya çalıştığını göstermektedir.

Dolayısıyla ülkücülüğün tarihî gelişimini anlamak için iki düzeyi birlikte değerlendirmek gerekir: Birinci düzey, Türk milliyetçiliğinin modern dönemdeki fikrî gelişimidir. İkinci düzey ise bu fikrî mirasın toplumsal hareket, teşkilat ve şahsiyet anlayışına dönüşme sürecidir. Ancak bu iki düzey birlikte ele alındığında ülkücülüğün hem fikir hem de dava kimliği daha bütünlüklü biçimde anlaşılabilir.

3. Ülkücülüğün Ahlaki ve Manevî Temelleri

Ülkücü düşüncede milliyetçilik, ahlaktan bağımsız bir güç veya aidiyet meselesi olarak değerlendirilmemektedir. Millet sevgisinin ahlaki bir anlam kazanabilmesi için doğruluk, adalet, dürüstlük, merhamet, vefa, sorumluluk ve fedakârlık gibi faziletlerle tamamlanması gerektiği kabul edilmektedir.

Bu anlayışın önemli sonuçlarından biri, “amaç” ile “yöntem” arasındaki ilişkinin önem kazanmasıdır. Bir hedefin doğru kabul edilmesi, o hedefe ulaşmak için kullanılan her yöntemi meşru hâle getirmez. Ülkücülük bir ahlak ve şahsiyet anlayışı olarak değerlendirilecekse, dava adına gerçekleştirilen davranışların da savunulan değerlerle uyumlu olması gerekir. Aksi durumda fikir ile davranış arasında ortaya çıkan çelişki, dava ahlakının inandırıcılığını

zayıflatacaktır.

Bu sebeple ölkücü şahsiyet açısından ahlaki tutarlılık merkezî bir ölçüdür. Kişinin doğruluğunu yalnızca kendisine fayda sağladığında koruması gerçek anlamda ilkelilik değildir. Aynı şekilde adaletin yalnızca kendi çevresi için talep edilmesi, adalet ilkesinin evrensel niteliğiyle bağdaşmaz. İlke, insanın kendi aleyhine sonuç doğurduğunda dahi korunabiliyorsa gerçek anlamını kazanmaktadır.

Ölkücülüğün manevî boyutu da bu ahlaki çerçeveyi destekleyen unsurlardan biridir. İnanç, ihlas, sabır, tevekkül ve insanın yaptığı hizmetin karşılığını yalnızca maddî kazanımlarda aramaması, ölkücü dava anlayışının manevî terminolojisinde önemli bir yer tutmaktadır. Bu bakımdan hizmet, yalnızca toplumsal fayda sağlayan bir faaliyet değil, aynı zamanda insanın kendi nefsinin ve şahsiyetini terbiye ettiği bir sorumluluk biçimi olarak görülmektedir.

Dava hizmetinin makam, servet veya şöret elde etme aracına dönüşmemesi düşüncesi de bu anlayışın doğal sonucudur. Kişinin yaptığı fedakârlıkları ayrıcalık kazanmanın gerekçesi hâline getirmesi, karşılıksız hizmet ilkesini zedelemektedir. Ölkücü ahlak açısından hizmetin değeri, hizmet edenin ne kazandığından çok, toplumun ve milletin ne kazandığıyla ölçülmelidir.

Manevî sorumluluğun bir başka boyutu da insanın kendi nefsi üzerindeki hâkimiyetidir. Dava adamlığının yalnızca dışarıdaki rakip veya engellerle mücadele etmekten ibaret görülmemesi gerekir. Öfke, kibir, kıskançlık, şahsî ihtiras ve menfaat arzusu da şahsiyet açısından mücadele edilmesi gereken unsurlardır. Bu bakımdan gerçek dava disiplini, kişinin önce kendi davranışları üzerinde ahlaki bir denetim kurabilmesinden başlamaktadır.

4. Dava Adamlığı ve Şahsiyet İnşası

Ölkücülüğün en belirgin özelliklerinden biri, düşüncenin merkezine belirli bir insan modelini yerleştirmesidir. Bu model, yalnızca milliyetçi fikirlere sahip olan kişi değil; bu fikirleri ahlak, irade ve sorumlulukla hayatına aktarabilen “dava adamı”dır. Dava adamlığı, benimsenen düşünceleri söylem düzeyinde savunmanın ötesinde, onları günlük davranışlara dönüştürmeyi gerektirmektedir. Dürüstlüğü savunan insanın kendi ilişkilerinde dürüst davranması; adaletten söz eden kişinin kendi menfaatine aykırı olduğunda da adaleti koruması; fedakârlığı yücelten kişinin gerektiğinde kendisi de fedakârlık

yapabilmesi bu tutarlılığın göstergeleridir.

Bu anlamda şahsiyet, yalnızca doğuştan gelen özelliklerin toplamı değildir. Kararlar, tercihler, karşılaşılan güçlükler ve verilen mücadeleler insanın karakterini sürekli biçimde şekillendirmektedir. Ölkücü düşüncede çilenin ve mücadelenin şahsiyet üzerinde bu kadar fazla vurgulanmasının nedeni de burada aranmalıdır. Zorluklar, yalnızca aşılması gereken dış engeller değil, kişinin kendi iradesini tanıdığı sınavlar olarak görülmektedir.

Ancak güçlü şahsiyet yalnızca direnç göstermek anlamına gelmez. İrade kadar muhakeme, cesaret kadar bilgi, sadakat kadar vicdan ve kararlılık kadar öz eleştiri de gereklidir. İnsan yanlış bir düşüncede de son derece kararlı olabilir. Bu nedenle kararlılığın ahlaki değer kazanabilmesi, onun bilgi, vicdan ve hakikat arayışıyla birlikte bulunmasına bağlıdır.

Bu açıdan ölkücü şahsiyet tasavvurunun bilgiyle tamamlanması büyük önem taşımaktadır. Okumayan, araştırmayan, farklı görüşleri anlamaya çalışmayan ve kendi düşüncelerini sürekli sınamayan bir kişinin yalnızca güçlü bir inanca sahip olması yeterli değildir. İncanın bilgiyle, iradenin muhakemeyle ve sadakatin hakikat arayışıyla dengelenmesi gerekir. Böylece dava adamlığı, yalnızca taviz vermeyen insan modeli olmaktan çıkarak kendisini sürekli geliştiren, gerektiğinde hatasını görebilen, istişare edebilen ve kararlarını akıl ile vicdanın birlikte oluşturduğu bir zeminde verebilen olgun bir şahsiyet anlayışına dönüşmektedir.

5. Fedakârlık, Çile, Sadakat ve Cesaret

Fedakârlık, çile, sadakat ve cesaret ölkücü düşüncede birbirinden bağımsız değerler değildir. Bunların tamamı mefkûreye bağlılığın farklı davranış biçimleri olarak ortaya çıkmaktadır.

Bir insanın yüksek bir ideal taşıması, bu ideal uğruna hiçbir bedel ödemek istemediği sürece sınırlı bir anlam taşır. Çünkü büyük amaçlar zaman, emek, sabır ve bazen kişisel imkânlardan vazgeçmeyi gerektirir. Bu nedenle fedakârlık, mefkûrenin davranışa dönüşmesinin ilk göstergelerinden biri olarak değerlendirilmektedir.

Feragat ise fedakârlığın daha içsel bir boyutunu ifade etmektedir. İnsan yalnızca maddî imkânlarından değil, gerektiğinde kendi benlik iddiasından da vazgeçebilmelidir. Başarıyı yalnızca kendisine mal etmemek, dava arkadaşlarının emeğini takdir etmek ve ortak hedefi kişisel rekabetin

üzerinde tutmak feragat anlayışının toplumsal boyutunu meydana getirmektedir.

Çile kavramı da bu süreçte anlam kazanmaktadır. Mücadele hayatında karşılaşılan güçlüklerin hiçbir zaman amaç hâline getirilmemesi gerekir. Acı çekmek tek başına bir fazilet değildir. Çileyi anlamlı hâle getiren, onun doğru olduğuna inanılan bir amaç uğruna sabırla taşınması ve insanın şahsiyetini olgunlaştırmasıdır. Bu bakımdan çile, aranması gereken bir durum değil; karşılaşıldığında insanın iradesini ve değerlerini sıyanan bir hayat gerçeğidir.

Sadakat ise bütün bu sürecin sürekliliğini sağlamaktadır. Ancak sadakatin kişilerden önce ilkelere yönelik olması gerekir. Şartlar, makamlar veya siyasî dengeler değişebilir; fakat doğruluk, adalet, millet sevgisi ve ahlaki sorumluluk gibi temel ilkelerin geçi menfaatlere göre yeniden tanımlanması dava ahlakıyla bağdaşmaz.

Cesaret de aynı noktada ortaya çıkar. Cesaret yalnızca fizikî tehlikeler karşısında korkusuz olmak değildir. Gerektiğinde çoğunluğa karşı doğru bildiğini savunmak, güçlü olanın yanında değil haklı olduğuna inanılan ilkenin yanında durmak, hata yapıldığında bunu kabul edebilmek ve şahsî menfaatini kaybetme pahasına ahlaki bir tavır gösterebilmek de cesaretin biçimleridir.

Bu nedenle ülkücü şahsiyet açısından fedakârlık, çile, sadakat ve cesaret bir zincir meydana getirmektedir: Mefkûre insana istikamet verir; sadakat bu istikametın sürekliliğini sağlar; fedakârlık bağlılığın bedelini üstlenir; sabır zorluklar karşısında iradeyi korur; cesaret ise ilkenin davranışa dönüştürülmesini mümkün kılar.

6. Vatan, Millet ve Toplumsal Sorumluluk

Ülkücülüğün merkezinde yer alan vatan ve millet sevgisi, yalnızca duygusal bir aidiyet şeklinde değerlendirildiğinde eksik kalmaktadır. Bu sevginin anlam kazanabilmesi için sorumluluğa dönüşmesi gerekir. Vatan, yalnızca üzerinde yaşanan toprak parçası değil; geçmiş nesillerin tecrübelerini, mücadelelerini ve kültürel birikimini gelecek nesillere bağlayan tarihi bir emanet olarak düşünülmektedir. Millet ise ortak tarih, kültür, dil, hafıza ve aidiyetler etrafında şekillenen bir toplumsal birliktir. Bu anlayış içerisinde millet sevgisi, insanın yalnızca kendi dönemine değil, geçmiş ve gelecek nesillere karşı da sorumluluk taşımasını gerektirmektedir.

Bu sorumluluk düşüncesi ülkücü şahsiyetin

toplumsal ilişkilerine de yansımalıdır. Vatan ve millet sevgisinin günlük hayattaki karşılığı yalnızca büyük siyasî söylemler değildir. Görevini dürüst yapmak, kamu malını korumak, çalıştığı alanda nitelikli eser üretmek, çevresindeki insanlara adaletli davranmak, toplumsal dayanışmaya katkıda bulunmak ve bilgisini toplum yararına kullanmak da millet hizmetinin somut biçimleridir.

Bu bakımdan ülkücülük yalnızca olağanüstü zamanların fedakârlığını değil, sıradan zamanların sorumluluğunu da kapsamalıdır. Bir toplum yalnızca kriz dönemlerindeki kahramanlıklarla değil, günlük hayat içerisinde görevini doğru yapan milyonlarca insanın emeğiyle ayakta kalır. Öğretmenin iyi eğitim vermesi, hekimin görevini vicdanla yapması, mühendisin güvenli yapılar üretmesi, bilim insanının bilgi geliştirmesi, memurun kamu hakkını koruması veya esnafın dürüst davranması aynı toplumsal ahlakın farklı tezahürleridir.

Dava arkadaşlığı da bu toplumsal sorumluluğun önemli unsurlarından biridir. Ortak ülkü etrafındaki ilişkilerin rekabet, kıskançlık ve şahsî çıkar yerine güven, vefa, yardımlaşma ve dayanışma üzerine kurulması beklenmektedir. Fakat bu dayanışmanın adalet duygusunun önüne geçmemesi gerekir. Bir insana yalnızca aynı düşüncüyü paylaştığı için haksız olduğu durumda destek vermek, dava arkadaşlığından çok grup menfaatçiliğine dönüşür. Bu nedenle gerçek vefa, arkadaşın yanlışını da gerektiğinde dürüstçe söyleyebilecek bir ahlaki sorumluluk taşımaktadır.

7. Ülkücülük ve Siyaset

Ülkücü düşüncede siyaset, kendi başına nihai amaç olarak değil, millet ve devlet hizmetinin araçlarından biri olarak değerlendirilmektedir. Bu ayrım önemlidir; çünkü siyasetin amaç hâline gelmesi durumunda makam, iktidar ve nüfuz zamanla ilkelerin önüne geçebilir.

Siyasetin ahlaki anlamını koruyabilmesi için güç ile ilke arasındaki ilişkinin doğru kurulması gerekir. Güç, ilkenin üzerinde değil; ilkenin hizmetinde bulunmalıdır. Bu nedenle siyasî başarı yalnızca makam kazanmak, seçim kazanmak veya iktidara ulaşmak üzerinden değerlendirilmemelidir. Adaletin güçlenmesi, toplumsal güvenin korunması, kamu kaynaklarının doğru kullanılması ve toplumun geleceğine katkı sağlayan kurumların oluşturulması da siyasî başarının temel ölçütleri arasında

görülmalıdır.

Bu yaklaşım, ülkücü şahsiyet açısından siyasî sadakat ile ahlaki sadakat arasında bir ayırım yapılmasını gerekli kılar. Bir kişi veya kurumun desteklenmesi, temel ilkelerin askıya alınması sonucunu doğurmamalıdır. Aksi hâlde ilke siyaset için araç hâline gelir; oysa ülkücü dava anlayışında siyasetin ilkelere hizmet etmesi beklenmektedir.

Dolayısıyla ülkücünün siyasetteki temel meselesi yalnızca “kim yönetiyor?” sorusu değil, “hangi ölçülerle yönetiliyor?” sorusu olmalıdır. Hukuk, adalet, ehliyet, liyakat, dürüstlük ve kamu yararı bu değerlendirmede vazgeçilmez ölçüler hâline gelmektedir.

Bu anlayış siyaset ile ahlak arasındaki ilişkiyi güçlendirdiği ölçüde ülkücülüğün dava ve şahsiyet iddiası da anlam kazanmaktadır. Çünkü ahlaki ilkelerin yalnızca muhalefetteyken savunulması, güç elde edildiğinde ise terk edilmesi gerçek anlamda ilkelilik değildir. Bir ilkenin değeri, kişinin kendi lehine veya aleyhine olmasından bağımsız biçimde korunabilmesinde ortaya çıkar.

8. Ülkücünün Ruh Dünyası: İrade, Ümit ve Öz Denetim

Her dava anlayışının yalnızca dış dünyaya değil, insanın iç dünyasına ilişkin de bir tasavvuru bulunmaktadır. Ülkücü şahsiyet bakımından sabır, metanet, ümit ve öz denetim bu iç dünyanın temel unsurları olarak değerlendirilebilir.

Mefkûre, insana yalnızca dışsal bir hedef sunmaz; aynı zamanda hayatın güçlüklerini anlamlandırabileceği bir çerçeve kazandırır. İnsan, karşılaştığı başarısızlıkları yalnızca kayıp olarak değil, kendisini geliştiren tecrübeler olarak değerlendirebildiği ölçüde psikolojik dayanıklılık kazanır.

Ancak dayanıklılık ile duyguları bastırmak birbirine karıştırılmamalıdır. Güçlü şahsiyet, hiçbir zaman üzülmeyen veya hiçbir korku yaşamayan kişi değildir. Asıl güç, korkuya rağmen doğru davranabilmek, öfkelenildiğinde kendisini kontrol edebilmek ve başarısızlık karşısında yeniden ayağa kalkabilmektir.

Bu nedenle öz denetim ülkücü şahsiyet anlayışının merkezî unsurlarından biri olmalıdır. Öfke, kibir ve şahsî hırsların dava adına meşrulaştırılması, uzun vadede hem kişinin şahsiyetini hem de savunduğu düşüncenin toplumsal itibarını zedeler. Cesaletin öfkeyle, kararlılığın inatla, sadakatin taassupla

ve fedakârlığın gösterişle karıştırılmaması gerekir.

Olgun bir dava insanının ruh dünyasında güçlü inanç kadar tevazu da bulunmalıdır. Kişi kendi bilgisinin ve tecrübesinin sınırlı olduğunu kabul edebilmeli, başkalarından öğrenmeye açık olmalı ve kendi davranışlarını sürekli sorgulayabilmelidir. Böyle bir iç disiplin, ülkücü şahsiyeti yalnızca mücadele eden değil, mücadele ederken kendisini de olgunlaştıran bir insan hâline getirmektedir.

9. Ülkücünün Toplumsal Misyonu

Ülkücülüğün şahsiyet anlayışı bireysel ahlakla sınırlı değildir. Şahsiyetin nihai anlamı, insanın kazandığı değerleri topluma aktarabilmesinde ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle ülkücünün en önemli görevlerinden biri nitelikli nesillerin yetişmesine katkıda bulunmaktır. Milletlerin geleceği yalnızca siyasî kararlarla değil; aile, eğitim, kültür, bilim ve toplumsal kurumların kalitesiyle şekillenmektedir. Bu alanlarda sorumluluk üstlenmeyen bir milliyetçilik anlayışı, uzun vadeli bir medeniyet perspektifi oluşturmakta yetersiz kalacaktır.

Okumak, öğrenmek, araştırmak ve bilgi üretmek bu noktada dava hayatının tali faaliyetleri değil, temel sorumlulukları arasında değerlendirilmelidir. Çünkü çağdaş dünyada toplumların bağımsızlığını ve refahını belirleyen faktörlerden biri de bilgi üretme kapasitesidir. Bu nedenle genç nesillerin yalnızca tarih bilincine sahip olmaları yeterli değildir. Aynı zamanda çağın bilimsel ve teknolojik gelişmelerini anlayabilecek, yabancı dilleri kullanabilecek, farklı kültürlerle iletişim kurabilecek, araştırma yapabilecek ve yeni değer üretebilecek yetkinliklere sahip olmaları gerekir.

Millî kimlik ile evrensel bilgi arasında zorunlu bir çatışma bulunmamaktadır. Aksine kendi kültürüne güvenen bir toplumun dünyadaki bilimsel ve kültürel gelişmeleri takip etmesi, onlardan yararlanması ve insanlığın ortak bilgi birikimine katkı sağlaması mümkündür. Ülkücülüğün çağdaş yorumunun da savunma psikolojisinden çıkarak üretim ve özgüven perspektifine yönelmesi bu açıdan önem taşımaktadır.

Bu toplumsal misyon aynı zamanda sosyal sorumluluğu da içermektedir. Yoksulluk, eğitim eşitsizliği, çevre sorunları, toplumsal adaletsizlikler ve gençlerin geleceğe hazırlanması gibi konular millet hizmetinin doğrudan alanlarıdır. Millet sevgisinin yalnızca söylemde değil, bu problemlere çözüm

retme iradesinde de görünür hâle gelmesi gerekir.

10. lkclgn Gelecek Tasavvuru

lkclgn yalnızca geçmişin hatıraları üzerinden tanımlanması, onu yaşayan ve gelişen bir fikir sistemi olmaktan uzaklaştırabilir. Tarih şuuru önemlidir; fakat tarihin asıl değeri geleceğin inşası-na katkı sağladığı ölçüde ortaya çıkmaktadır.

XXI. yüzyılda devletlerin ve toplumların gücü yalnızca askerî veya siyasî imknlarla ölçülmemektedir. Bilimsel retim, teknoloji geliştirme kapasitesi, eğitim düzeyi, ekonomik verimlilik, kurumsal kalite, hukuk güvenliği, kültür ve sanat üretimi de millî gücün temel unsurları hâline gelmiştir ağdaş lkc şahsiyetin yalnızca geçmişini bilen değil, geleceği okuyabilen insan olması gerekir. Dünyadaki bilimsel gelişmeleri takip eden, yapay zekâdan biyoteknolojiye, enerji teknolojilerinden uzay araştırmalarına kadar geleceği şekillendiren alanları anlayabilen ve kendi toplumunun ihtiyaçlarına çözüm üretebilen insan tipi, millî ülkünün ağdaş dünyadaki karşılıklarından biri olarak değerlendirilmelidir.

Üretim burada yalnızca ekonomik bir kavram değildir. Bilimsel makale yazmak da üretimdir; yeni bir teknoloji geliştirmek de, başarılı bir sanat eseri meydana getirmek de, kaliteli bir eğitim modeli kurmak da, toplumun bir sorununa yeni çözüm geliştirmek de üretimdir. Gcl bir milletin geleceği, farklı alanlarda nitelikli eser ortaya koyabilen insanların sayısına bağlıdır. Ülkücü gelecek tasavvurunun merkezinde "nitelikli insan" bulunmalıdır. Ahlaklı fakat bilgisiz insan çağın problemlerini çözmekte yetersiz kalabilir; bilgili fakat ahlaki sorumluluk taşımayan insan ise bilgisini toplumun aleyhine kullanabilir. İdeal olan, bilgi ile ahlakı, yetkinlik ile sorumluluğu ve millî şuur ile evrensel bilgi birikimini aynı şahsiyette bir araya getirebilmektir.

Bu noktada lkclgn gelecek tasavvuru, yalnızca gcl devlet arzusundan daha geniş bir medeniyet fikrine ulaşmaktadır. Gcl devlet; gcl kurumlara, adil hukuka, nitelikli eğitime, bilimsel üretime, kültürel özgüvene ve yüksek ahlaka dayandığı ölçüde sürdürülebilir olacaktır. Geleceğin lkcs bu nedenle yalnızca geçmişi anlatan değil, gelecek için eser ortaya koyan kişidir. Tarihini bilir fakat tarihin içerisinde yaşamaz; geleneğine sahip çıkar fakat yeniliğe kapanmaz; millî kimliğini korur fakat dünyayı anlamaktan kaçınmaz. Eleştirmekle

yetinmez, çözüm üretir; tktmekle yetinmez, değer üretir; şikyet etmekle yetinmez, sorumluluk alır.

Sonuç

lkclk, kendi düşünce ve değer dünyası içerisinde değerlendirildiğinde yalnızca belirli siyasî fikirlerin veya tarihî bir hareketin adı değildir. Daha geniş anlamıyla insanın hayatını bir lk doğrultusunda düzenlemesini, bu ülküyü ahlaki ilkelerle sınırlandırmasını ve sahip olduğu değerleri şahsiyetinde yaşatmasını amaçlayan bir dava anlayışıdır.

Bu çalışmada yapılan değerlendirmeler, lkclgn esas gücünün yalnızca teşkilatında, söyleminde veya siyasî etkisinde değil, yetiştirmeyi amaçladığı insan modelinde aranması gerektiğini göstermektedir. Çünkü herhangi bir düşüncenin uzun vadeli değeri, yalnızca ne söylediğiyle değil, nasıl insanlar meydana getirdiğiyle de ölçülmektedir.

Ülkücü şahsiyet tasavvurunun merkezinde ülküye bağlılık bulunmaktadır. Ancak bu bağlılık, kişilerden ve geçici siyasî şartlardan önce ilkelere ynlmelidir. Ahlakla sınırlandırılmayan sadakat taassuba, bilgiyle tamamlanmayan kararlılık dogmatizme, öz denetimden yoksun cesaret öfkeye ve karşılıksız hizmet anlayışından koparılan fedakârlık şahsî beklentiye dönüşebilir. Bu sebeple lkclgn dava adamı ideali; yalnızca kararlı ve fedakr değil, aynı zamanda bilgili, adaletli, vicdanlı, mte-vazı ve kendisini sorgulayabilen bir şahsiyet olmak zorundadır.

Fedakârlık, ile, sadakat ve cesaret bu insan modelinin birbirini tamamlayan yönleridir. Fakat bunların tamamı daha büyük bir amaca, yani milletin huzuruna ve geleceğine hizmet ettikleri ölçüde anlam kazanmaktadır. Millet sevgisinin yalnızca duygusal söylemde kalmayıp günlük sorumluluklara dönüşmesi bu nedenle önemlidir. İşini doğru yapmak, bilim üretmek, eğitim vermek, kamu hakkını korumak, adaleti savunmak, kültüre katkıda bulunmak ve gelecek nesiller için nitelikli eserler bırakmak da vatan hizmetinin biçimleridir.

Çağdaş dünyada lkclgn karşı karşıya bulunduğu temel meselelerden biri de geçmiş ile gelecek arasındaki ilişkinin nasıl kurulacağıdır. Tarihî hafıza kimliğin temelidir; fakat gelecek yalnızca geçmişi hatırlayarak kurulamaz. Bilim, teknoloji, eğitim, sanat, ekonomi ve kültürde üretim yapabilen nesiller yetiştirilmediği sürece gcl medeniyet

iddiası söylem düzeyinde kalacaktır. Bu nedenle XXI. yüzyıldaki ülkücü şahsiyet idealinin bilgi ile ahlakı, millî kimlik ile evrensel birikimi, gelenek ile yeniliği, irade ile muhakemeyi ve cesaret ile öz denetimi aynı bünyede birleştirmesi gerekmektedir.

Ülkücülüğün geleceği açısından asıl soru, yalnızca kaç kişinin bu düşünceye mensup olduğu değildir. Daha temel soru şudur: Bu düşünce nasıl bir insan yetiştirmektedir? Eğer ortaya çıkan insan; menfaat karşısında ahlakını koruyan, gücün karşısında adaletten ayrılmayan, millet sevgisini üretim ve hizmetle gösteren, bilgisini sürekli artıran, hata yaptığında kendisini sorgulayabilen, dava arkadaşına vefa gösterirken hakkaniyetten uzaklaşmayan ve çağının problemlerine çözüm üretebilen bir şahsiyet ise ülkücülük yalnızca geçmişten devralınmış bir siyasî veya fikrî miras olmaktan çıkar.

Böyle bir durumda ülkücülük; ülkü ile ahlakın, bilgi ile iradenin, sadakat ile vicdanın ve millet sevgisi ile sorumluluğun birleştiği bir şahsiyet mektebi hâline gelir. Çünkü bir ülküyü geleceğe taşıyan asıl unsur, yalnızca onun hakkında söylenen sözler değil; o ülkünün yetiştirebildiği insanın niteliğidir.

Ülkücülük bu bütünlük içerisinde değerlendirildiğinde, insanı yalnızca bir fikre bağlayan değil, ona nasıl yaşaması gerektiğine dair ahlaki bir istikamet veren şahsiyet terbiyesi olarak anlam kazanmaktadır.

Ülkü insana hedef gösterirken ahlak o hedefe hangi yoldan gidileceğini belirler; irade yolda kalmayı, bilgi ise doğru yolu seçmeyi mümkün kılar. Fedakârlık, sadakat, cesaret ve vefa da ancak bu bütünlük içerisinde gerçek değerine ulaşır. Çünkü fikir ahlaktan ayrıldığında kuru bir söyleme, güç adaletten ayrıldığında tahakküme, sadakat hakikatten ayrıldığında taassuba dönüşebilir. Bu sebeple ülkücü için asıl zafer yalnızca karşısındaki güçlükleri yenmek değil, mücadele ederken kendi ahlakını da koruyabilmektir.

Davasını kazanırken şahsiyetini kaybeden insan, gerçekte kazanmış değildir; çünkü ülkünün ilk zafer meydanı insanın kendi vicdanıdır.

Bu nedenle ülkücünün görevi yalnızca kendisine bırakılmış değerleri korumak değil, onları kendisinden sonraki nesillere daha güçlü biçimde teslim etmektir. Geçmişe duyulan hürmet, geçmişin hatıraları içerisinde yaşamakla değil, o mirası çağın ihtiyaçlarına cevap verecek yeni eserlerle devam ettirmekle anlam kazanır. Türk milletinin geleceği de

yalnızca geçmişte kazanılmış büyük zaferlerle değil; bugün yetiştirilen nitelikli insanlarla, kurulan adil kurumlarla, üretilen bilgiyle, geliştirilen teknolojiyle ve meydana getirilen kültür eserleriyle güvence altına alınabilir.

Ülkücünün tarih karşısındaki sorumluluğu bu sebeple iki yönlüdür: Atalarından aldığı emaneti korumak ve çocuklarına devredeceği geleceği inşa etmek. Mirası sevmek onu seyretmek değil, ona yeni bir değer ekleyerek gelecek nesle bırakmaktır; çünkü geçmiş kökümüz, gelecek ise mesuliyetimizdir.

Çağın ülkücüsü için mücadele alanı da artık hayatın tamamıdır. Laboratuvarı bilim üreten araştırmacının, sınıfta iyi insan yetiştiren öğretmenin, adaleti koruyan hukukçunun, güvenli eser ortaya koyan mühendisin, dürüst çalışan esnafın, kamu hakkını gözeten memurun, kültür ve sanat üreten insanın hizmeti aynı millet ülküsünün farklı görünümleri olarak değerlendirilmelidir.

Bir millet yalnızca büyük sözlerle değil, işini iyi yapan, sorumluluk alan ve bulunduğu yere değer katan insanların müşterek emeğiyle yükselir. Bu nedenle ülkücülüğün çağdaş karşılığı yalnızca neye karşı olunduğuyla değil, ne üretildiği ve insanlığa ne bırakıldığıyla da ölçülmelidir. Vatan sevgisinin en güçlü sözü hizmet, en kalıcı eseri üretim, en güvenilir şahidi ise vazifesini hakkıyla yapan insandır.

Nihayetinde ülkücülük, insanın kendisinden başlayarak milletine ve oradan insanlığa uzanan bir sorumluluk halkası kurma iddiasıdır. Bu yolun başlangıcında ülkü, devamında ahlak ve sonunda hizmet bulunmaktadır. İnsan önce kendi nefsinin, davranışlarının ve karakterini disipline eder; sonra bilgisini, emeğini ve imkânlarını milletin yararına yöneltir; nihayet kendisinden sonra yaşayacak bir eser, fikir, kurum veya örnek şahsiyet bırakmaya çalışır.

Böyle bakıldığında dava adamlığının gerçek ölçüsü ne kadar yüksek sesle konuşulduğu, hangi makama ulaşıldığı veya ne kadar güç elde edildiği değildir; insanın arkasında ne kadar iyilik, güven, eser ve örneklik bıraktığıdır. İnsan fanidir, makam geçicidir, şöhret unutulur; fakat ahlakla yaşanan bir ülkü ve millete bırakılan hayırlı eser nesiller boyunca yaşamaya devam eder. Ülkü sahibi insanın asıl büyüklüğü, kendisi için ne kazandığında değil, kendisinden sonra ne bıraktığında anlaşılır.

ALGORTİMALAR ÇAĞINDA ÜLKÜCÜLÜK: DİJİTALVE YAPAY ZEKÂ ÇAĞINDA ÜLKÜCÜ DÜŞÜNCE

Hakan TOPUZOĞLU

Öz

Algoritmalar, yapay zekâ sistemleri ve dijital platformlar yalnızca insanların kullandığı teknik araçlar olmaktan çıkarak bilgiye erişimden ekonomik tercihlere, kültürel tüketimden toplumsal ilişkilere kadar hayatın birçok alanını biçimlendiren temel unsurlar hâline gelmiştir. Bu dönüşüm, teknolojik ilerlemenin ötesinde insan iradesi, kültürel kimlik, bilgi üretimi ve egemenlik kavramlarının yeniden düşünülmesini gerekli kılmaktadır. Bu çalışma, algoritmalar çağının meydana getirdiği dönüşümü ülkücü düşüncenin millet, kültür, insan, ahlak, bilim ve medeniyet anlayışı çerçevesinde değerlendirmektedir. Çalışmanın temel iddiası, algoritmalar çağında millî egemenliğin yalnızca siyasî karar alma ve top-
rak bütünlüğüyle sınırlı düşünülmemeyeceği; veri, bilgi, dil, algoritma ve teknoloji üretme kapasitesinin de egemenliğin yeni unsurları hâline geldiğidir. Bu nedenle ülkücü düşüncenin çağdaş sorumluluğu, teknolojiyi reddetmek değil; insan iradesini, millî kimliği ve kültürel sürekliliği koruyacak biçimde bilimsel ve teknolojik gelişmeye yön vermektir. Bu çerçevede çalışma, algoritmik iktidar karşısında özgür şahsiyetin korunmasından Türkenin dijital geleceğine, millî teknoloji üretiminden gençlerin dijital eğitime kadar uzanan bir düşünce hattı ortaya koymaktadır. Algoritmalar çağında ülkücülüğün temel meselesi, geçmiş teknolojiye karşı korumak değil; tarihi ve kültürel birikimi geleceğin teknolojileri içerisinde yeniden üretebilecek insan, bilgi ve medeniyet kapasitesini oluşturmaktır.

Anahtar Kelimeler: Algoritmalar, yapay zekâ, ülkücülük, millî kimlik, dijital egemenlik, bilgi bağımsızlığı, Türkçe, millî teknoloji, algoritmik iktidar.

Giriş

Algoritmalar çağı, insanlığın bilgi üretme, karar alma ve toplumsal ilişkiler kurma biçimlerinin dijital sistemler tarafından giderek daha fazla şekillendirildiği yeni bir tarihsel dönemi ifade etmektedir. Dijital ağların yaygınlaşmasıyla birlikte bilgiye erişim hızlanmış, iletişim biçimleri dönüşmüş ve ekonomik faaliyetlerden kültürel ilişkilere kadar uzanan geniş bir alan dijital altyapılar üzerinden yeniden örgütlenmeye başlamıştır. Manuel Castells'in "ağ toplumu" yaklaşımıyla ilişkilendirilebilecek bu dönüşüm, çağdaş toplumların yalnızca fiziksel kurumlar üzerinden değil, bilgi akışları ve iletişim ağları üzerinden de yapılanmakta olduğunu göstermektedir. Böyle bir dünyada gücün önemli kaynaklarından biri artık yalnızca maddî üretim araçlarına sahip olmak değil, bilgiyi üretme, sınıflandırma, işleme ve yönlendirme kapasitesine sahip olmaktır.

Yapay zekâ, makine öğrenmesi, büyük veri analizi ve otomasyon sistemlerinin gelişmesi bu değişimi daha ileri bir aşamaya taşımıştır. Algoritmalar, insanların karşısına çıkan haberlerden satın alma tercihlerine, eğlence içeriklerinden sosyal ilişkilere kadar pek çok konuda görünmez seçim mekanizmaları oluşturmaktadır. İnsan dijital sistemleri kullanırken, aynı sistemler de insan davranışlarına ilişkin büyük miktarda veri üretmekte ve bu verileri kullanarak gelecekteki davranışları tahmin etmeye veya yönlendirmeye çalışmaktadır. Bu nedenle ya-

pay zekâ çağının temel tartışması yalnızca makine-
lerin ne kadar gelişeceği değildir. Daha temel soru, teknoloji geliştikçe insanın kendi iradesini, şahsiyetini ve anlam dünyasını nasıl koruyacağıdır.

Bu mesele ülkücü düşünce açısından özel bir önem taşımaktadır. Çünkü ülkücülük, yalnızca siyasî tercihlerden meydana gelen bir düşünce alanı değil; millet, kültür, tarih, ahlak, şahsiyet ve medeniyet kavramları etrafında oluşturulan bir gelecek tasavvurunu da ifade etmektedir. Eğer teknolojik dönüşüm insanın bilgiye erişme biçimini, kültürel alışkanlıklarını, dilini ve kararlarını değiştirmekteyse, ülkücü düşüncenin insan ve millet anlayışının da bu yeni şartlar içerisinde yeniden değerlendirilmesi gerekir.

Buradaki temel mesele teknoloji karşıtlığı değildir. Teknolojik gelişmenin durdurulabileceğini düşünmek gerçekçi olmadığı gibi, bilimi ve teknolojiyi reddeden bir yaklaşımın güçlü bir toplum ve medeniyet tasavvuru oluşturmada da mümkün değildir. Asıl mesele, teknolojiye kimin yön verdiği, hangi değerlerin teknolojiye yansıdığı ve teknoloji yoluyla nasıl bir insan ve toplum modelinin ortaya çıktığıdır. Dolayısıyla çağdaş ülkücü düşüncenin sorusu "Teknolojiyi kabul etmeli miyiz?" değil, "Teknolojiyi hangi insan, toplum ve medeniyet anlayışı doğrultusunda üretmeli ve yönlendirmeliyiz?" olmalıdır.

Bu çalışma bu soruya kavramsal ve normatif

bir düşünce incelemesi çerçevesinde yaklaşmaktadır. Algoritmik toplum, yapay zekâ, dijital kültür ve bilgi üretimi meseleleri; ülkücü düşüncenin insan, ahlak, millet, kültür ve medeniyet anlayışıyla birlikte değerlendirilmektedir. Çalışmanın temel tezi, algoritmalar çağında millî egemenliğin yeni bir boyut kazandığı ve bilgi, veri, dil ve teknoloji üretme kapasitesinin siyasî ve kültürel bağımsızlığın ayrılmaz unsurları hâline geldiğidir. Bu nedenle ülkücülüğün gelecek tasavvuru, insan iradesinden başlayarak millî kimliğe, kültürel sürekliliğe, bilgi üretimine, millî teknolojiye ve nihayet dijital egemenliğe ulaşan bü-tüncül bir düşünce sistemi geliştirmek zorundadır.

1. Algoritmik İktidar ve İnsan İradesinin Yeni Sınarı

İktidarın tarih boyunca en önemli kaynaklarından biri bilgi olmuştur. Michel Foucault'nun bilgi ile iktidar arasındaki ilişkiye yönelik çözümlemeleri, modern toplumlarda insanların yalnızca doğrudan siyasî baskılarla değil, bilgi üretme ve sınıflandırma mekanizmalarıyla da biçimlendirilebildiğine dikkat çekmektedir. Algoritmalar çağında bu ilişkinin yeni bir biçimi ortaya çıkmaktadır. Dijital platformlar insanların ne okuduğunu, ne izlediğini, nerede bulunduğunu, hangi içeriklere daha uzun süre baktığını ve hangi davranışları tekrar ettiğini kaydedebilmektedir. Böylece birey, yalnızca dijital ortamdan bilgi alan kişi değil, aynı zamanda sürekli veri üreten bir varlık hâline gelmektedir.

Algoritmik iktidarın geleneksel güç biçimlerinden temel farklarından biri görünmezliğidir. İnsan çoğu zaman hangi içeriklerin neden karşısına çıktığını, hangi bilginin neden geri planda kaldığını veya hangi tercihin kendisine hangi veriler üzerinden önerildiğini bilemez. Bu durumda yönlendirme doğrudan emir biçiminde gerçekleşmez; seçeneklerin düzenlenmesi yoluyla gerçekleşebilir. İnsanın neyi göreceğine ilişkin alan daraldığında, zaman içerisinde neyi düşüneceği ve neyi isteyeceği üzerinde de dolaylı bir etki meydana gelebilir.

Shoshana Zuboff'un dijital sistemlerde davranışsal verinin ekonomik bir güç kaynağı hâline gelmesine yönelik tartışmaları bu noktada önem taşımaktadır. Nick Bostrom'un ileri yapay zekâ sistemlerinin kontrolü konusunda gündeme getirdiği meseleler ise farklı bir düzeyde teknolojinin gelecekte insan amaçlarıyla ne ölçüde uyumlu kalacağı sorusunu ortaya çıkarmaktadır. Bu iki tartışma aynı problem değildir; ancak ortak bir soruya işaret etmektedir: İnsan geliştirdiği teknolojik sistemlerin gerçek özne-

si olarak kalabilecek midir?

Bu soru ülkücü düşüncenin şahsiyet anlayışı bakımından da önemlidir. Geleneksel dava adamlığı anlayışında insanın baskı, çıkar ve güç karşısında kendi iradesini koruyabilmesi önemli bir erdem olarak görülmektedir. Algoritmalar çağında ise iradeye yönelik etki her zaman açık bir baskı biçiminde ortaya çıkmamaktadır. İnsanın dikkatini sürekli yönlendiren platformlar, öfkesini veya korkusunu besleyen içerik sistemleri ve kişiselleştirilmiş bilgi akışları, irade üzerinde daha sessiz fakat sürekli etkiler oluşturabilmektedir.

Bu nedenle yeni çağın güçlü şahsiyeti yalnızca dış baskı karşısında direnebilen insan değildir. Aynı zamanda hangi bilginin kendisine neden gösterildiğini sorgulayabilen, dijital manipülasyonu fark edebilen, farklı kaynakları karşılaştıran ve kendi kanaatini bilinçli biçimde oluşturabilen insandır. Algoritmik çağda irade, yalnızca karar verebilmek değil; kararın hangi şartlar altında oluştuğunu anlayabilme yeteneğini de gerektirmektedir.

Ülkücü şahsiyetin dijital çağdaki temel özelliklerinden biri bu nedenle eleştirel dijital bilinç olmasıdır. Çünkü iradesini başkasına teslim eden insanın ülküsü de zamanla başkasının seçtiği gündemlerin içerisinde kaybolabilir. Algoritmalar çağında şahsiyeti korumak, yalnızca ne düşündüğünü bilmek değil, neden öyle düşündüğünü de sorgulayabilmektedir.

2. Ülkücü Düşüncenin Fikrî Kaynakları ve Teknoloji Meselesi

Ülkücü düşüncenin algoritmalar çağındaki konumunu değerlendirebilmek için onun tarih, kültür ve medeniyet anlayışına bakmak gerekir. Türk milliyetçi düşünce geleneğinde millet, yalnızca siyasî bir topluluk olarak değil; ortak tarih, dil, kültür ve değerler etrafında şekillenen tarihsel bir varlık alanı olarak görülmektedir. Bu yaklaşımda millî kimliğin korunması, toplumun geçmişteki biçimini değişmeden tekrar etmesi anlamına gelmez. Asıl mesele, tarihsel kimliğin değişen şartlar içerisinde sürekliliğini sağlayabilmektir.

Ziya Gökalp'in kültür ve medeniyet üzerine yaptığı ayırım, bu açıdan düşünsel bir başlangıç noktası sunmaktadır. Millî kültürün toplumun özgün değer dünyasını oluşturması ile bilimsel ve teknik gelişmelerin daha geniş medeniyet çevreleri arasında aktarılabilmesi düşüncesi, teknoloji ile kimlik arasında zorunlu bir çatışma bulunmadığını göstermektedir. Teknolojik yeniliklerden yararlan-

mak, kültürel kimliğin terk edilmesini gerektirmez. Asıl mesele, alınan veya üretilen teknolojinin hangi toplumsal amaçlara yönleneceğidir.

Erol Güngör'ün milliyetçiliği yalnızca siyasî bir mücadele olarak değil, kültür ve ahlak meselesi olarak değerlendiren yaklaşımı da dijital çağ bakımından önemlidir. Kültürün yalnızca korunması gereken tarihî kalıntılar toplamı değil, yaşayan bir anlam sistemi olduğu kabul edildiğinde, kültürel sürekliliğin yeni iletişim biçimleri içerisinde de yeniden üretilmesi gerekir. Dijitalleşmenin gündelik hayatın merkezine yerleştiği bir dünyada kültür politikalarının yalnızca fiziksel kurum ve geleneksel yayın araçlarıyla yürütülmesi yeterli olmayacaktır.

Alparslan Türkeş'in Dokuz Işık düşüncesi içerisinde bilim, teknik, kalkınma ve ahlakın birlikte ele alınması da çağdaş tartışma açısından önemli bir bağlantı noktası oluşturmaktadır. Bilimsel ilerlemenin ahlaki ve toplumsal hedeflerden bağımsız düşünülmemesi gerektiği kabulü, yapay zekâ çağında yeni bir anlam kazanmaktadır. Çünkü teknolojik kapasitenin büyümesi, onu kullanan toplumun ahlaki sorumluluğunu azaltmamakta, aksine artırmaktadır.

Bu üç düşünsel hat birlikte değerlendirildiğinde çağdaş bir sentez oluşturulabilir: Millî kültür korunmalı, bilim ve teknoloji en ileri düzeyde üretilmeli ve bu teknolojik güç insanın ve milletin yararına olacak ahlaki amaçlarla sınırlandırılmalıdır. Böyle bir yaklaşım teknolojiye karşı savunmacı bir tutum değil, teknolojinin bizzat üreticisi ve yönlendiricisi olmayı amaçlayan aktif bir medeniyet anlayışıdır.

Dolayısıyla algoritmalar çağında ülkücülüğün görevi geçmişin kavramlarını yalnızca tekrar etmek değildir. Asıl sorumluluk, o kavramların çağdaş karşılıklarını üretmektir. Dün millî bağımsızlığın temel şartları başka unsurlar üzerinden tartışılırken bugün veri, yazılım, algoritma, yapay zekâ, dil teknolojileri ve dijital altyapılar da bağımsızlığın doğrudan unsurları hâline gelmektedir. Bir düşüncenin canlılığı, geçmişte söylediği sözleri tekrar edebilmesinde değil, kendi ilkelerinden hareketle yeni çağın sorularına cevap üretebilmesinde ortaya çıkar.

3. İnsan, Ahlak ve Teknolojik Medeniyet

Teknoloji tartışmasının merkezinde hangi maddenin ne kadar gelişeceğinden önce nasıl bir insan anlayışının savunulduğu bulunmaktadır. Yapay zekâ insan faaliyetlerinin giderek daha fazla alanında kullanılmaya başladıkça verimlilik ve hız önemli ölçüde artabilir. Ancak insanın yalnızca üretim,

tüketim ve veri kapasitesi üzerinden değerlendirilmesi, insan varlığının kültürel, ahlaki ve manevî boyutlarının ihmal edilmesine yol açabilir.

Ülkücü düşüncenin insan tasavvuru bu açıdan teknoloji çağındaki tartışmaya farklı bir zemin sunabilir. İnsan, yalnızca ekonomik değer üreten veya sistem içerisinde belirli görevleri yerine getiren biyolojik bir unsur değildir. Tarih bilincine, ahlaki sorumluluğa, kültürel kimliğe ve gelecek tasavvuruna sahip bir varlıktır. Bu nedenle insanın değeri yalnızca üretkenliğiyle ölçülemez.

Algoritmalar çağında insan merkezli yaklaşımın anlamı, teknolojinin gelişmesini yavaşlatmak değildir. İnsan merkezlilik, teknolojik sistemlerin insan iradesini, onurunu ve toplumsal sorumluluğunu güçlendirecek biçimde tasarlanmasını ifade eder.

Yapay zekânın eğitimde kullanılması öğrencinin düşünme yeteneğini ortadan kaldırmamalı; sağlıkta kullanılması insanı yalnızca sayısal verilere indirgememeli; ekonomik sistemlerde kullanılması insan davranışlarını sınırsız biçimde manipüle etme hakkı doğurmamalıdır.

Ahlak burada teknolojinin karşıtı değil, teknolojinin yönünü belirleyen ölçüdür. Nasıl kullanılacağı düşünülmeyen bir güç, yalnızca kapasitedir; medeniyet ise gücün hangi amaç doğrultusunda kullanıldığıyla ilgilidir. Bir toplum çok gelişmiş algoritmalara sahip olabilir fakat bu algoritmaları insan iradesini zayıflatmak, kültürel hayatı tek tipleştirmek veya bilgi üzerinde ölçsüz hâkimiyet kurmak için kullanıyorsa teknik bakımdan ilerlemiş olsa bile medeniyet bakımından aynı derecede ilerlediğini söylemek mümkün değildir.

Bu nedenle ülkücü düşüncenin çağdaş teknoloji yaklaşımı, "güçlü teknoloji + güçlü ahlak" birlikteliği üzerine kurulmalıdır. Bilim ile ahlakın birbirine alternatif gibi sunulması yanlıştır. Bilgi ne kadar büyürse onu hangi amaçlarla kullandığımıza ilişkin sorumluluğumuz da o kadar büyümektedir. Teknoloji insana güç verir; ahlak ise o gücün nereye yönleneceğini belirler. Güç büyüdükçe ahlaka duyulan ihtiyaç azalmaz, artar.

4. Millî Teknolojiden Dijital Egemenliğe

Sanayi çağında ekonomik ve askerî güç bakımından üretim kapasitesi nasıl stratejik bir önem taşıdıysa, algoritmalar çağında bilgi ve teknoloji üretimi benzer bir değer kazanmaktadır. Yapay zekâ modelleri, yazılım sistemleri, büyük veri altyapıları ve hesaplama kapasitesi yalnızca ekonomik faaliyet alanları değildir.

Devletlerin karar alma bağımsızlığını ve uzun vadeli rekabet gücünü etkileyebilecek stratejik unsurlardır.

Bu nedenle millî teknoloji kavramını yalnızca belirli teknolojik ürünlerin ülke içerisinde üretilmesi olarak anlamak yetersiz kalır.

Daha geniş anlamda mesele, toplumun kendi ihtiyaçlarını belirleyebilmesi, bu ihtiyaçlara yönelik bilimsel bilgi oluşturabilmesi, yazılım ve algoritma geliştirebilmesi ve kullandığı kritik teknolojiler üzerinde yeterli düzeyde bilgi ve kontrol sahibi olabilmesidir.

Bu noktada “dijital egemenlik” kavramı önem kazanmaktadır. Dijital egemenlik, siyasî egemenliğin yerini alan yeni bir kavram değil, onun çağdaş dünyadaki tamamlayıcı boyutlarından biri olarak düşünülebilir. Bir devlet kendi kritik verileri üzerinde denetim sağlayamıyor, temel dijital sistemlerini geliştiremiyor veya hayati karar mekanizmalarında tamamen dış kaynaklı teknolojilere bağımlı kalıyorsa, bu bağımlılık uzun vadede karar alma kapasitesini etkileyebilir.

Dijital egemenliğin ilk unsuru bilgi üretme yeteneğidir. Bilgiyi yalnızca tüketen toplumlar, sürekli olarak başkalarının ürettiği kavram, teknoloji ve çözüm sistemlerine bağımlı kalabilir. Üniversiteler, araştırma merkezleri ve teknoloji şirketlerinin yalnızca mevcut sistemleri kullanmayı değil, yeni yöntem ve algoritmalar geliştirmeyi hedeflemesi bu nedenle stratejik önem taşımaktadır.

İkinci unsur veri kapasitesidir. Yapay zekâ sistemlerinin önemli bir bölümü büyük miktarda veriyle çalışmaktadır. Bir toplum kendi dili, kültürü, ekonomisi ve kurumlarına ilişkin nitelikli veri kaynakları üretmediğinde, başkalarının oluşturduğu veri dünyasının içerisinde temsil edilmeye mahkûm olabilir. Dolayısıyla veri yalnızca teknik bir kaynak değil, toplumsal gerçekliğin dijital dünyadaki temsili hâline gelmektedir.

Üçüncü unsur algoritma ve yazılım geliştirme kapasitesidir. Teknolojik bağımsızlık her teknolojik parçanın aynı ülke sınırları içerisinde üretilmesi anlamına gelmeyebilir; ancak kritik sistemlerin nasıl çalıştığını anlayabilecek, gerektiğinde alternatif geliştirebilecek ve kendi ihtiyaçlarına uygun çözümler üretebilecek insan kaynağına sahip olmak zorunludur.

Dördüncü unsur hesaplama altyapısıdır. Yapay zekâ çağında veri merkezleri, işlem kapasitesi ve güvenilir dijital altyapılar giderek daha önemli hâle

gelmektedir. Bilgi üretimi yalnızca teorik bilgiyle değil, o bilgiyi işleyebilecek maddî altyapıyla da ilişkilidir.

Beşinci ve en az diğerleri kadar önemli unsur kültürel egemenliktir. Bir toplum teknolojik olarak güçlü olduğu hâlde kendi kültürünü ve dilini dijital ortamda üretemiyorsa, zaman içerisinde kültürel görünürlüğü azalabilir. Bu nedenle dijital egemenlik teknoloji ile kültürü birbirinden ayırmayan bütüncül bir yaklaşım gerektirmektedir.

Bu düşüncenin özünde şu gerçek bulunmaktadır: Algoritmalar çağında bağımsızlık yalnızca kendi kararını verebilmek değil, o kararı verecek bilgiyi üretebilmek ve uygulayacak teknolojiyi geliştirebilmektir.

5. Türkçenin Dijital Geleceği ve Kültürel Süreklilik

Dil, yalnızca insanların birbirleriyle iletişim kurmasını sağlayan bir araç değildir. Bir milletin tarihî hafızasını, düşünme biçimlerini, kavramlarını ve kültürel tecrübelerini nesiller arasında taşıyan temel yapılardan biridir. Bu nedenle Türkçenin geleceği yalnızca edebiyat veya eğitim meselesi değil, algoritmalar çağında aynı zamanda teknoloji meselesidir.

Doğal dil işleme sistemlerinin, yapay zekâ destekli arama motorlarının ve büyük dil modellerinin yaygınlaşmasıyla birlikte bir dilin dijital dünyadaki gücü, o dilde bulunan veri miktarı ve kalitesiyle doğrudan ilişkili hâle gelmektedir. Türkçe yeterli sayıda ve nitelikte dijital kaynağa sahip olmazsa, geleceğin yapay zekâ sistemlerinin Türkçeyi anlaması ve Türk kültürünün inceliklerini doğru biçimde temsil etmesi zorlaşabilir.

Bu nedenle Türkçe veri kaynaklarının geliştirilmesi, tarihî metinlerin sayısallaştırılması, sözlük ve terminoloji çalışmalarının teknolojiyle bütünleştirilmesi ve Türkçe doğal dil işleme sistemlerinin geliştirilmesi yalnızca akademik veya teknik projeler olarak görülmemelidir. Bunlar aynı zamanda kültürel sürekliliğin yeni araçlarıdır.

Buradaki mesele dili koruma adına değişime direnmek değildir. Yaşayan her dil yeni kavramlar üretir ve yeni ihtiyaçlara cevap verir. Türkçenin dijital geleceği de dili teknoloji karşısında dondurmakla değil, yeni bilimsel ve teknik kavramları kendi imkânlarıyla karşılayabilecek üretkenliği sürdürmekle güvence altına alınabilir.

Millî kültürün dijital ortamda temsil edilmesi de benzer önem taşımaktadır. Tarihî belgeler, edebî eserler, müzik, sözlü kültür ürünleri ve farklı kültür-

rel miras unsurları dijital araçlar yoluyla daha geniş kitlelere ulaştırılabilir. Yapay zekâ bu mirasın sınıflandırılması, araştırılması ve eğitimde kullanılmasında yeni olanaklar sağlayabilir.

Fakat dijital temsil yalnızca kültürel mirasın taranıp arşivlenmesi anlamına gelmemelidir. Kültür ancak yeni eserler üretildiğinde yaşamaya devam eder. Dolayısıyla Türk kültürünün dijital geleceği, geçmişteki eserlerin korunmasının yanında yeni dijital sanat, edebiyat, eğitim ve bilgi içeriklerinin üretilmesini de gerektirir.

Algoritmalar çağında kültürel sürekliliğin temel kuralı bu nedenle açıktır: Dijital dünyada bulunmayan kültür görünürlüğünü, teknolojiyle ilişki kuramayan dil ise geleceğin bilgi alanındaki etkisini kaybetme riski taşır.

Bir dilin geleceği artık yalnızca kaç kişinin onu konuştuğuyla değil, makinelerin o dili ne kadar anlayabildiği ve o dilde ne kadar nitelikli bilgi üretilbildiğiyle de ilgilidir.

6. Gençlik, Eğitim ve Algoritmik Şahsiyet

Teknolojik dönüşümden en hızlı etkilenen kesimlerden biri gençlerdir. Dijital platformların eğitim, eğlence, iletişim ve sosyal ilişkilerin merkezine yerleşmesi, gençlerin bilgiyle kurdukları ilişkiyi köklü biçimde değiştirmektedir. Önceki dönemlerde bilgiye erişim önemli bir sorunken günümüzde temel mesele çoğu zaman doğru bilgi ile yanlış bilgiyi ayırabilmek ve büyük bilgi akışı içerisinde anlamlı seçimler yapabilmektir.

Bu nedenle eğitim anlayışının yalnızca bilgi aktarmaya dayanması algoritmalar çağında yeterli değildir. Öğrencinin bilgiye nasıl ulaşacağını, bilginin kaynağını nasıl değerlendireceğini, farklı görüşleri nasıl karşılaştıracığını ve kendi kanaatini hangi gerekçeler üzerinden oluşturacağını öğrenmesi gerekir. Dijital okuryazarlık bu açıdan yalnızca bilgisayar kullanabilmek değildir; algoritmaların ve platformların bilgi akışını nasıl şekillendirdiğini anlayabilmektir.

Yapay zekâ destekli eğitim araçları önemli imkânlar sunmaktadır. Öğrenmenin bireyselleştirilmesi, öğrencinin eksik konularının belirlenmesi ve geniş bilgi kaynaklarına ulaşım kolaylığı eğitimde önemli fırsatlar meydana getirebilir. Ancak öğrenci düşünme sürecini tamamen yapay zekâ sistemlerine devrederse, teknolojik kolaylık zamanla zihinsel bağımlılığa dönüşebilir.

Bu nedenle yeni eğitim modelinde yapay zekâ, insanın yerine düşünen bir mekanizma olmaktan

çok insanın daha iyi düşünmesini sağlayan yardımcı bir araç olarak konumlandırılmalıdır. Öğrencinin soru sorma, araştırma yapma, eleştirme, tartışma ve sonuç çıkarma yeteneği korunmalıdır.

Ülkücü düşüncenin gençlik tasavvuru da bu yeni şartlar içerisinde geliştirilmelidir. Geleceğin ülkücü genci yalnızca tarihini bilen ve değerlerine bağlı kişi olmamalıdır. Bilim ve teknoloji üretebilen, yabancı kaynaklara ulaşabilen, dijital manipülasyonun farkına varabilen, eleştirel düşünme kapasitesine sahip ve kendi kültürünü çağdaş dünyaya aktarabilecek yetkinlikte bir insan olması gerekir.

Böyle bir gençlik anlayışında kültür ile teknoloji birbirinin karşıtı değildir. Aksine kültürel özgüven bilimsel merakı desteklemeli, bilimsel yetkinlik de toplumsal sorumlulukla birleşmelidir. Geleceği yalnızca teknoloji kullanan gençler değil, teknolojinin nasıl çalıştığını anlayan, onu geliştiren ve hangi amaç için kullanılması gerektiğine dair ahlaki ölçü taşıyan gençler kuracaktır.

7. Küreselleşme, Dijital Kültür ve Millî Kimlik

Dijitalleşme farklı kültürlerin tarihte görülmemiş bir yoğunlukta karşılaşmasını sağlamıştır. İnsanlar dünyanın başka bölgelerinde üretilen kültürel ürünlere saniyeler içerisinde ulaşabilmekte, farklı yaşam tarzları ve düşünceler sürekli olarak aynı dijital platformlar içerisinde yan yana bulunmaktadır. Bu durum kültürel alışveriş açısından önemli fırsatlar oluştururken belirli kültürel kalıpların küresel ölçekte baskın hâle gelmesine de yol açabilmektedir.

Millî kimliğin korunması bu nedenle dünyadan kopmak veya kültürel etkileşimi engellemek anlamına gelmemelidir. Böyle bir tutum dijital çağın gerçekliğiyle bağdaşmaz. Asıl mesele, küresel bilgi ve kültür dolaşımının içerisinde kendi kimliğiyle üretken biçimde var olabilmektir.

Kültürel özgüven, dış dünyadan hiçbir şey almamak değildir. Kendi değerlerini kaybetmeden öğrenebilmek, aldığı bilgiyi yeniden yorumlayabilmek ve dünya kültürüne kendi eserleriyle katkıda bulunabilmektir. Tarih boyunca güçlü medeniyetlerin önemli özelliklerinden biri farklı bilgi kaynaklarını kendi düşünce dünyaları içerisinde işleyebilmeleri olmuştur.

Bu nedenle çağdaş ülkücü düşüncenin kültür politikası savunmacı bir kapanma yerine üretken bir açıklık üzerine kurulmalıdır. Türk dili, tarihi, sanatı ve düşünce birikimi dijital araçlar yoluyla

yalnızca Türkiye içinde değil, küresel ölçekte de görünür hâle getirilebilir.

Millî kimliğin gücü yalnızca yabancı etkileri engelleme kapasitesiyle ölçülmemelidir. Daha önemli ölçü, kendi kültürünün yeni eserler ve fikirler üretme kapasitesidir. Kimlik yalnızca korunarak yaşamaz; üreterek yaşar. Kültürün en güçlü savunması duvar örmek değil, yeni ve nitelikli eser ortaya koymaktır.

8. Algoritmalar Çağında Ülkücü Medeniyet Tasavvuru

Bütün bu tartışmalar birlikte değerlendirildiğinde algoritmalar çağında ülkücü düşüncenin karşısındaki temel meselenin teknoloji değil, medeniyet meselesi olduğu görülmektedir. Yapay zekâ, veri ve algoritmalar geleceğin toplumunu şekillendiren araçlardır. Ancak bu araçlarla nasıl bir toplum kurulacağı teknik sorularla tek başına cevaplanamaz.

Ülkücü medeniyet tasavvurunun merkezinde insan bulunmalıdır. İnsan burada pasif teknoloji tüketicisi değil; bilgi üreten, teknoloji geliştiren ve geliştirdiği teknolojinin ahlaki sınırlarını belirleyebilen bilinçli özne olarak düşünülmelidir. Teknoloji insanın kararlarını tamamen devralan bir güç hâline gelmek yerine insanın bilgisini ve üretkenliğini artıran bir araç olmalıdır.

Bu medeniyet tasavvurunun ikinci unsuru millî kimliktir. Küresel dijital sistemler içerisinde güçlü biçimde var olmak, kültürel kimliğin terk edilmesini gerektirmez. Aksine sağlam kimlik, başka kültürlerle ilişki kurarken kendi varlığını koruyabilmenin şartlarından biridir.

Üçüncü unsur bilgidir. Geleceğin dünyasında yalnızca doğal kaynaklara veya geleneksel üretim kapasitesine sahip olmak yeterli olmayacaktır. Bilgi üretebilen toplumlar ekonomik, askerî ve kültürel alanlarda daha büyük hareket kapasitesine sahip olacaktır. Bu nedenle araştırma, üniversite, bilimsel düşünce ve yenilik üretimi millî güç anlayışının merkezinde bulunmalıdır.

Dördüncü unsur teknolojik kapasitedir. Yapay zekâ ve dijital sistemler üzerinde yeterli bilgi ve üretim gücüne sahip olmayan toplumların gelecekte stratejik bağımlılıklarla karşılaşması mümkündür. Bu nedenle millî teknoloji düşüncesi ekonomik kalkınmayla sınırlı olmayan, egemenlik ve güvenlik boyutu taşıyan bir mesele olarak görülmelidir.

Beşinci unsur ahlaktır. Teknik olarak yapılabilir olan her şeyin yapılmasının doğru olduğu sonucu-

na varılamaz. Medeniyetin farkı burada ortaya çıkmaktadır. Teknoloji bize ne yapabileceğimizi söyler; ahlak ise ne yapmamız gerektiğini sorgular.

Bu unsurlar birlikte değerlendirildiğinde ülkücü düşüncenin algoritmalar çağındaki gelecek modeli şu bütünlük içerisinde ortaya çıkmaktadır: insan iradesini koruyan, kültürel kimliğini geliştiren, bilgisini kendisi üreten, teknolojide bağımlılığı azaltan ve sahip olduğu gücü ahlaki sorumlulukla yönlendiren bir toplum.

Böylece ülkücülüğün çağdaş medeniyet anlayışı geçmiş ile gelecek arasında tercih yapmak zorunda kalmaz. Geçmiş kimliğin ve tecrübenin kaynağı, gelecek ise bu birikimin yeni şartlar içerisinde sınanacağı alandır. Mesele geçmiş geleceğe karşı korumak değil, geçmişten alınan değeri geleceği kurabilecek bilgi ve iradeye dönüştürmektir.

Sonuç

Algoritmalar çağı yalnızca yeni teknolojilerin ortaya çıktığı bir dönem değildir. İnsanların bilgiye ulaşma, düşünme, karar verme ve birbirleriyle ilişki kurma biçimleri değişmektedir. Bu nedenle yapay zekâ tartışması esasen insanın gelecekte nasıl bir özne olarak var olacağına ilişkin daha büyük bir medeniyet tartışmasının parçasıdır.

Bu çalışma çerçevesinde ülkücü düşüncenin söz konusu dönüşüme cevap üretebilme imkânının, kendi tarihsel kavramlarını yeni çağın şartları içerisinde yeniden yorumlayabilmesine bağlı olduğu görülmektedir.

Millet, kültür, şahsiyet, ahlak, bilim ve bağımsızlık kavramları önemini kaybetmemekte; fakat bunların çağdaş karşılıkları değişmektedir. Millî bağımsızlığın alanına veri, algoritma, yazılım, dil teknolojileri ve dijital altyapılar da eklenmektedir.

Bu nedenle algoritmalar çağında egemenlik yalnızca toprağın korunması veya siyasî kararların bağımsız biçimde alınması değildir.

Bir toplumun kendi verisini işleyebilmesi, kendi dilinde yapay zekâ geliştirebilmesi, ihtiyaçlarına uygun algoritmalar üretebilmesi ve kritik teknolojileri anlayıp dönüştürebilecek insan kaynağına sahip olması da egemenliğin yeni boyutları hâline gelmektedir.

Bilgiyi başkasından alan toplum kararında bağımsız görünse bile zaman içerisinde başkasının ürettiği bilgi dünyasının sınırları içerisinde düşünme riski taşır.

Türkçenin dijital geleceği bu nedenle kültürel olduğu kadar stratejik bir meseledir. Türkçenin ya-

pay zekâ sistemlerinde güçlü biçimde temsil edilmesi, kültürel mirasın sayısallaştırılması ve nitelikli Türkçe veri kaynaklarının geliştirilmesi geleceğin millî kültür politikalarının temel alanlarından biri olmalıdır. Çünkü dijital dünyada görünür olmayan kültür, gelecek kuşakların bilgi dünyasında da gide- rek daha az yer bulabilir.

Gençlik ve eğitim politikaları da bu değişime uygun biçimde yeniden düşünülmelidir. Geleceğin güçlü insanı yalnızca bilgiye ulaşan değil, bilginin kaynağını sorgulayabilen; yalnızca yapay zekâ kulla- nan değil, algoritmik sistemlerin çalışma mantığını anlayabilen; yalnızca teknolojik beceriye sahip de- ğil, bu beceriyi hangi amaçla kullanacağına ilişkin ahlaki ölçü geliştirebilen insandır. Algoritmik çağın ülkücü şahsiyeti de irade, kültür ve teknoloji arasın- da böyle bir denge kurmalıdır. Bu açıdan ülkücü dü- şüncenin teknoloji karşısındaki konumu savunmacı değil kurucu olmak zorundadır. Teknolojiyi redde- den toplum geleceğin dışında kalabilir; teknolojiyi sorgulamadan kabul eden toplum ise kendi iradesi- ni teknolojinin mantığına teslim edebilir.

Doğru yol, teknolojiyi anlamak, üretmek ve ona yön verebilecek fıkır ve ahlaki kapasiteyi geliştirmektir. Teknolojiye karşı olmak çağın dışında kal- mak, teknolojiye teslim olmak ise iradeden vazgeç- mektir; asıl mesele teknolojinin öznesi olabilmektir.

Algoritmalar çağında ülkücülüğün temel so- rumluluğu da burada ortaya çıkmaktadır. Millî kimliğin korunması geçmişte tekrar etmekle, tekno- lojik gelişme ise başka toplumların ürettiği araçları tüketmekle sağlanamaz.

Gelecek, tarihinden güç alan fakat çağını anla- yan; kültürünü koruyan fakat yeni kültürel eserler üreten; teknolojiyi kullanan fakat aynı zamanda ge- liştiren; dünyaya açık fakat kendi kimliğinden emin bir toplum tarafından kurulabilir.

Sonuç olarak algoritmalar çağında ülkücü me- deniyet tasavvuru insan ve iradeden millî kimliğe, millî kimlikten dile ve bilgiye, bilgiden teknolojiye, teknoloji- den dijital egemenliğe ve oradan medeni- yet idealine uzanan bütüncül bir yapı olarak düşü- nülebilir. Bu zincirin herhangi bir halkasının za- yıflaması diğer alanları da etkileyecektir. Kültürsüz teknoloji kimliksiz güç, teknolojisiz kültür ise gele- ceğe etkisi giderek azalan bir hatıra hâline gelebilir.

Bu nedenle çağın temel hedefi geçmiş ile gele- cek arasında tercih yapmak değil, ikisini aynı mede- niyet idealinde birleştirmektir. Geçmiş kökü verir, bilgi yönü gösterir, teknoloji güç kazandırır, ahlak

sınırı belirler, irade ise bütün bunları geleceğe taşır. Bir milletin algoritmalar çağındaki gerçek bağım- sızlığı, yalnızca kullandığı teknolojinin değil, üret- tiği bilginin ve geleceğine yön veren fikrin de sahibi olabilmesidir.

yerine getiriyoruz. Türkiye, ülkücü gençliğin omuzlarında yükselecek; Türk milleti, kendi öz de- ğerleri üzerinde, hür ve başı dik bir şekilde, dünya tarihinin en parlak dönemlerinden birini yeniden yaşayacaktır.

Bu kutlu yürüyüşte yorulmak, durmak ya da yılgınlığa kapılmak, bizim anlayışımızda yoktur. Her gün, dünden daha bilgili, daha donanımlı ve daha kararlı bir şekilde “Ülkü” yolunda ilerliyoruz. Biliyoruz ki; attığımız her adım, gerçekleştirdiği- miz her proje ve gösterdiğimiz her başarı, Büyük Türkiye’nin temellerine atılan sağlam bir harçtır. Bizler, “Ülke Sevdalıları” olarak; vatanımızın bekası ve milletimizin yücelmesi için, son nefesimize kadar bu meşaleyi elden ele taşıyacak, gelecek kuşaklara daha güçlü bir Türkiye bırakmak için azimle çalış- maya devam edeceğiz. Bu, sadece bir dava değil, bir varoluşun ve medeniyet inşasının adıdır.

Ülkücü Duruşun Estetiği: Geleceğin Mimarı Olarak Gençlik

Ülkücülüğün gelecekteki yansıması, Türk milletini sadece bölgesel bir güç değil, küresel çapta bir «medeniyet öncüsü» haline getirme ülküsüdür. Bu medeniyetin inşası, kaba kuvvetten ziyade «bilginin estetiği» ile mümkün olacaktır. Ülkücü gençlik, dijital çağın getirdiği bilgi bombardımanı içerisinde, Türk kültürünün rafine zevkini, nezaketini ve derinliğini temsil eden bir «dijital medeniyet elçisi»dir. Sosyal medyadan aka- demik platformlara, sanattan teknoloji üretimine kadar her alanda, bir ülkücünün sergilediği kalite, milli kimliğimizin dünyadaki en güçlü reklamı ve hakikat temsilcisidir.

Bu estetik duruş, aynı zamanda bir “zihin devrimi”dir. Geleceği kuracak olan gençlik; taklitçi- likten uzak, özgün, meraklı ve sorgulayıcı bir zihin yapısına sahip olmalıdır. Ülkücü, karşısına çıkan her engeli bir “problem” olarak değil, çözülmesi gereken bir “sınav” olarak görür. Bu sınav, sadece teknik bir başarıyı değil, aynı zamanda o başarıyı “milli bir gayeye” bağlamayı gerektirir. Örneğin, bir yazılımcının geliştirdiği kod, sadece bir ticari ürün değil, Türk milletinin dijital egemenliğini pekişti- ren bir kalkan; bir sanatçının eseri, kadim kültürü- müzü evrensel dile tercüme eden bir köprüdür. İşte

bu “anlamlandırma yeteneği”, ülkücüyi sıradan bir bireyden ayırıp bir “dava adamı” mertebesine yükselten temel unsurdur.

Bu yürüyüşte en önemli unsur, “süreklilik ve sadakat” prensibidir. Ülkücü hareket, kesintiye uğramayan, her neslin bir öncekine kattığı birikimle büyüyen bir dev çınardır. Bugün bizler, dünün çilesini çekenlerin mirası üzerine, yarının büyük Türkiye’sini inşa ediyoruz.

Bu bir bayrak yarışıdır; ancak bu yarışta sadece hız değil, bayrağın onurunu koruyarak koşmaya da odaklanıyoruz. Bizler, “Ülke Sevdalıları” olarak; aklın rehberliğinden sapmadan, yüreğimizdeki vatan aşkını bir an bile söndürmeden, Türkiye’yi dünyada “güçlü, adil ve huzurlu” bir merkez yapana kadar yorulmayacağız.

Son tahlilde; ülkücü olmak, sadece bir siyasi duruş değil, hayatı bir “millet projesi” olarak yaşamaktır. Yarının Türkiye’si, bugün attığımız sağlam adımların, kazandığımız her türlü ilmi başarının ve sergilediğimiz her türlü ahlaki duruşun bir tezahürü olacaktır. Bizler, büyük bir milletin evlatlarıyız ve bu büyüklüğe yaraşır bir gelecek inşa etmek, bizim tarihsel sorumluluğumuzdur. Bu sorumluluğu; ilimle, irfanla, sevgiyle ve sarsılmaz bir inançla taşımaya devam edeceğiz. Türkiye Cumhuriyeti, ezelden ebede süren Türk medeniyetinin parlayan yıldızı olarak, bizlerin omuzlarında yükselmeye devam edecektir.

Sonuç

Ülkücü hareket; binlerce yıllık Türk medeniyet serüvenini, bugünün akılcı gereklilikleri ve geleceğin teknolojik vizyonu ile sentezleyen kadim bir sorumluluk bilincidir. Bu şuurlu, bireyi kendi şahsi hırslarının dar kalıplarından kurtararak, milletin bekası ve yücelmesi için çalışan bir “gönül işçisi” kimliğine büründürür. Dokuz Işık’ın işaret ettiği ilim, irfan ve liyakat eksenli sistem, Türkiye Cumhuriyeti’ni küresel bir güç merkezi haline getirecek olan temel yol haritamızdır.

Ahlak ve adalet, ülkücü kimliğin toplumsal dokuyu bir arada tutan en temel harcıdır. Milliyetçilik; sadece bir aidiyet bildiriminden ziyade, işinde en iyisi olmayı, toplumsal ilişkilerde dürüstlüğü ve devlete sadakati bir “ibadet disipliniyle” yerine getirmektir. Bu ahlaki olgunluk, toplumsal kutuplaşmaları aşan, kardeşlik hukukunu esas alan ve liyakati ödüllendiren bir düzenin temeli olarak; Türkiye’nin iç huzurunu tahkim eden sarsılmaz bir kale görevi görür.

Gelecek yüzyılın Türkiye’si; bilimde, teknolo-

jide, sanatta ve diplomaside kendi özgün damgasını vuran, kendine yeten bir “lider ülke” olma gayesindedir. Bu ideal, sadece maddi kalkınmayı değil, aynı zamanda manevi değerleri evrensel bir örnek haline getirmeyi hedefler. Ülkücü gençlik, dijital çağın getirdiği yalnızlığa karşı, ortak bir kader ve ideal paydasında buluşan “Büyük Türk Ailesi”nin mimarı olarak, medeniyetimizin ışığını tüm dünyaya yayacak olan asıl güç kaynağıdır.

Teknolojik dönüşüm ve dijitalleşme, ülkücü irade için bir kaçış alanı değil, Türk milletinin mesajını dünyaya ulaştıracak bir “fikir meydanı”dır. Siber dünyanın sınır tanımayan yapısı içinde, milli kimliğimizi bir pusula olarak kullanarak dijital egemenliğimizi korumak ve genç nesillere “Türkçe bir gelecek” vizyonu sunmak, bugünkü en hayati görevimizdir.

Bu dijital gönül köprüsü, milletimizin sesini evrensel bir yankıya dönüştürerek, Türk kültürünü modern çağın diliyle yeniden tanımlamaktadır.

Küresel ölçekte ise ülkücülük; mazlumların sesi, hakikatin savunucusu ve adaletin teminatı olan bir “küresel vicdan” hareketidir. “Nizam-ı alem” ülküsü, bugün modern dünyanın yaşadığı manevi ve yapısal krizlere karşı en güçlü cevabı sunmaktadır. Güçlünün haklı olduğu değil, haklının güçlü olduğu bir dünya düzeni için mücadele eden Türk milliyetçiliği, insanlık onurunu merkeze alan barışçıl ve merhametli bir güç modelini temsil etmektedir.

Bu kutlu yürüyüşte her ülkücü, kendi hayatını bir “millet projesi” olarak kurgulamalıdır. Yaşam tarzımız, mesleki başarılarımız ve karakterimiz, milliyetçiliğin en etkili propagandasıdır.

Milletimiz, ancak kendi evlatlarının dirayeti, dürüstlüğü ve başarısıyla yükselecektir. Bizler; sevginin kinle, aklın hamasetle, başarının ise bahanelerle yer değiştirmesine asla müsaade etmeyecek, Türkiye’nin bekası için her günü bir fırsat, her zorluğu ise bir basamak olarak göreceğiz.

Sonuç olarak; ülkücülük, ezelden ebede süren bir medeniyet davasıdır. Bizler, geçmişten aldığımız mirasın onuru ve geleceğe bırakacağımız müreffeh bir Türkiye’nin sorumluluğuyla; akıl, ilim, iman ve vatan aşkını aynı potada eritiyoruz. Türk milleti kendi gücüne ve potansiyeline inandığı sürece, önümüzdeki yüzyıl sadece bir kalkınma dönemi değil, medeniyetimizin tüm dünyada hak ettiği saygıyı göreceği “Türk’ün Asrı” olacaktır. Bu yolda atılan her adım, geleceğin Büyük Türkiye’sinin inşası için atılmış kıymetli bir tuğladır.

Özet

Bu çalışma, ülkücülüğü yalnızca siyasi bir aidiyet veya tarihsel bir hareket olarak değil; bireyin şahsiyetini, toplumsal sorumluluğunu, üretim anlayışını ve milletine karşı görevlerini belirleyen bütüncül bir düşünce sistemi olarak ele almaktadır. Çalışmada ülkü kavramından hareketle Türk milliyetçiliğinin temel hedefleri; bağımsız, güçlü, müreffeh ve çağdaş bir Türkiye idealinin tarih, devlet, ahlak, liyakat, eğitim, üretim, bilim, teknoloji ve kültür eksenlerinde nasıl somutlaştırılabileceği incelenmektedir. Metinde Türk milliyetçiliğinin geçmişe duyulan bağlılıkla sınırlı kalmaması, tarih şuurunu geleceği kurma iradesine dönüştürmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Türkiye Cumhuriyeti, Türk milletinin bağımsızlığının ve ortak geleceğinin temel güvencesi olarak değerlendirilirken, güçlü devlet anlayışının hukuk, adalet, liyakat, kurumsallık ve toplumsal dayanışmayla desteklenmesi gerektiği ortaya konulmaktadır. Ülkücü şahsiyetin yalnızca yüksek ideallere sahip olması değil; bulunduğu alanda bilgi, ehliyet, çalışma disiplini ve üretkenlikle millete somut katkı sağlaması gerektiği savunulmaktadır. Çalışmada eğitim ve gençliğin yetiştirilmesi, milli geleceğin temel unsurlarından biri olarak değerlendirilmekte; ezberleyen ve tüketen değil, araştıran, sorgulayan, problem çözen ve bilgi üreten nesillerin yetiştirilmesi gerektiği belirtilmektedir. Bunun yanında ekonomik bağımsızlığın siyasi bağımsızlığın vazgeçilmez şartlarından biri olduğu ifade edilerek üretim, girişimcilik, yüksek katma değerli teknoloji, tarım, sanayi ve yerli bilgi birikiminin milli kalkınmadaki önemi ele alınmaktadır. Türk dili, kültürü ve Türk dünyası da milli kimliğin devamlılığı bakımından temel unsurlar arasında görülmektedir. Türkçenin yalnızca kültürel mirasın taşıyıcısı değil, bilim, teknoloji, hukuk, felsefe ve yapay zekâ gibi çağdaş alanlarda güçlü bir düşünce ve üretim dili hâline gelmesi gerektiği savunulmaktadır. Türk dünyasıyla ilişkilerin ise tarihi ve duygusal bağların ötesine taşınarak bilimsel iş birlikleri, eğitim, ekonomi, kültür, teknoloji ve ortak projeler üzerinden güçlendirilmesi gerektiği belirtilmektedir. Çalışmanın önemli eksenlerinden biri de bilim ve teknolojidir. Dijitalleşme, yapay zekâ, veri, enerji, savunma ve ileri teknolojilerin ülkelerin bağımsızlık kapasitesi üzerindeki belirleyici rolü dikkate alınarak, Türk milletinin teknolojinin yalnızca tüketicisi değil üreticisi olması gerektiği vurgulanmaktadır. Bununla birlikte dijital çağın beraberinde getirdiği dezenformasyon, kültürel yüzeyselleşme ve bilgi bağımlılığı gibi risklere karşı eleştirel düşünce ve dijital okuryazarlığın geliştirilmesinin önemi ortaya konulmaktadır. Sonuç olarak çalışma, ülkücülüğü geçmişin hatıralarıyla sınırlı olmayan; tarih şuurunu geleceğin bilgisiyle, vatan sevgisini üretimle, milliyetçiliği liyakatle, bağımsızlığı ekonomik ve teknolojik güçle, kardeşliği adaletle ve milli gururu somut başarılarla birleştiren dinamik bir düşünce ve sorumluluk anlayışı olarak değerlendirmektedir. Bu anlayış çerçevesinde ülkücü; yalnızca inanan değil, öğrenen, üreten, görevini en iyi şekilde yerine getiren, ahlaki ve adaleti gözeten ve gelecek nesillere daha güçlü bir Türkiye bırakmayı hayatının temel sorumluluklarından biri kabul eden ülke sevdalısı olarak tanımlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ülkücülük, Türk Milliyetçiliği, Ülkücü Şahsiyet, Türkiye Cumhuriyeti, Büyük Türkiye, Türk Dünyası, Tarih Şuuru, Devlet Anlayışı, Ahlak, Adalet, Liyakat, Eğitim, Gençlik, Milli Kalkınma, Üretim, Bilim ve Teknoloji, Dijitalleşme, Türkçe, Milli Kimlik, Ba-

Giriş

Ülkü, insanın mevcut olanla yetinmeyerek daha iyiye, daha güzele ve daha doğruya yönelmesini sağlayan yüksek bir hedef-tir. İnsan yalnızca içinde bulunduğu şartlara uyum sağlayan bir varlık değildir; geleceği tasavvur eder, henüz gerçekleşmemiş olanı düşünür ve zihninde kurduğu hedefleri iradesi, bilgisi ve emeğiyle gerçeğe dönüştürmeye çalışır.

Tarihte iz bırakan büyük medeniyet hamlelerinin, bilimsel keşiflerin, bağımsızlık mücadelelerinin ve toplumsal dönüşümlerin arkasında da bu özellik vardır. Önce düşüncede doğan ülkü, bilgi, ahlak, disiplin ve kararlılıkla birleştğinde tarihin akışını değiştirebilecek bir iradeye dönüşür.

Ülkücülük, bu anlamda yalnızca siyasi bir aidiyet veya belirli dönemlerle sınırlı bir hareket değildir. İnsanın şahsi menfaatlerini aşarak milletinin geleceğine karşı sorumluluk duyması; hayatını ahlak,

liyakat, çalışma, fedakârlık ve hizmet ölçüleri içerisinde anlamlandırmasıdır. Ülkücü için millet sevgisi yalnızca duygusal bir bağlılık değil, kişiye görev yükleyen bir şudur. Vatanı sevmek; onun toprağına bağlı olmak kadar insanının refahı için çalışmak, kültürünü korumak ve geliştirmek, devletini güçlendirmek, bilimde ve teknikte ilerlemek ve gelecek nesillere daha güçlü bir ülke bırakmak demektir.

Türk milliyetçiliğinin temel gayesi de Türk milletinin hür, müreffeh, güçlü ve itibarlı biçimde varlığını sürdürmesidir. Bunun yolu yalnızca geçmişin ihtişamıyla övünmekten değil, bugünün meselelerini çözebilecek bilgi, kurum ve insan gücünü meydana getirmekten geçer.

Tarih şuuru, geleceği kurma iradesiyle birleşmediği takdirde geçmiş yalnızca hatırlanan bir mirasa dönüşür. Oysa ülkücülük geçmişten kuvvet alarak geleceği kurma iddiasıdır.

Bu sebeple ülkücünün sorusu yalnızca “Neye

inaniyorum?” olmamalıdır. Bunun yanında “Ne biliyorum?”, “Ne üretiyorum?”, “Yaptığım işi ne kadar iyi yapıyorum?”, “Milletime hangi somut katkıyı sağlıyorum?” ve “Benden sonraki nesillere nasıl bir miras bırakıyorum?” sorularını da sorması gerekir.

Ülkücülük, ancak bu soruların hayata verilen cevaplarıyla yaşayan ve gelişen bir düşünce hâline gelir.

I. Ülkü ve Ülkücülük

Ülküsüz bir hayat, yönü belirlenmemiş bir yolculuğa benzer. İnsan günlük ihtiyaçlarını karşılayabilir, mesleğinde ilerleyebilir, maddi imkânlarını artırabilir veya şahsi başarılar kazanabilir; fakat bütün bunları kendisinden daha büyük bir anlamla ilişkilendiremediğinde hayatının istikametini tayin etmekte zorlanabilir. Ülkü, insana yalnızca ulaşmak istediği yeri değil, neden yürümesi gerektiğini de gösterir.

Ülkücülük bu bakımdan her şeyden önce bir şahsiyet meselesidir. Kişinin düşüncesiyle davranışı, iddiasıyla ahlakı, sözüyle emeği arasında tutarlılık bulunmasını gerektirir.

Milletinden fedakârlık bekleyen insanın önce kendi sorumluluğunu yerine getirmesi; liyakat isteyen kişinin önce kendisini yetiştirmesi; adalet talep edenin kendi hayatında adil davranması gerekir.

Ülkücü şahsiyetin inandırıcılığı yalnızca söylediği sözlerle değil, yaşadığı hayatla ölçülür.

Bu anlayış içerisinde milliyetçilik başka milletlere karşı kin üretmek değil, kendi milletine duyulan sevginin doğurduğu sorumluluğu taşımaktır. Türk milletinin hürriyetini, refahını, kültürünü ve geleceğini korumak; onun dünyada saygın ve bağımsız bir konumda bulunmasını istemek milliyetçi düşüncenin temelidir.

Millet sevgisi kişiyi başkalarına düşman etmek yerine kendi toplumuna karşı daha fazla sorumluluk sahibi kılmalıdır. Ülkücülük aynı zamanda gerçekçilik gerektirir. Büyük hedeflere sahip olmakla maceraperestlik birbirinden ayrılmalıdır. Milletlerin geleceği fevrî davranışlarla değil; bilgiye dayanan strateji, devlet aklı, sabır, disiplin ve uzun vadeli planlamayla kurulur. Türkiye Cumhuriyeti'nin güvenliği, bütünlüğü ve bağımsızlığı bu sebeple korunması gereken temel değerlerdir. Ülkü büyük olabilir; fakat ona ulaşmanın yolu akılcı, planlı ve milletin gerçek imkânlarını dikkate alan bir anlayıştan geçmelidir. Duygu insanı harekete geçirir; fakat yönünü bilgi belirler. İnanç iradeyi güçlendirir; fakat başarıyı çalışma getirir. Ülkücü olmak, bu unsurları aynı şahsiyette birleştirebilmektir.

2. Türk Milliyetçiliği ve Büyük Türkiye İdeali

Türk milliyetçiliğinin temel hedefi, Türk milletinin çağdaş uygarlığın en ileri seviyelerine ulaşması ve kendi geleceği üzerinde tam anlamıyla söz sahibi olmasıdır.

Güçlü Türkiye ideali yalnızca askerî veya siyasi güçten ibaret değildir. Bilimde söz sahibi olmayan, teknolojisini üretemeyen, ekonomisini sürdürülebilir temellere oturtamayan, kültürünü yeni nesillere aktaramayan ve nitelikli insan yetiştiremeyen bir devletin bağımsızlığı zaman içerisinde kırılgan hâle gelebilir.

Bu nedenle Büyük Türkiye kavramı coğrafi büyüklükten önce bir medeniyet ve kalkınma ülküsünü ifade etmelidir.

Üniversiteleri bilim üreten, sanayisi yüksek teknoloji geliştiren, tarımı verimli, şehirleri yaşanabilir, hukuku güven veren, sanatçıları evrensel eserler ortaya koyan ve vatandaşları kendilerini güvende hissedilen bir Türkiye, bu idealin somut karşılığıdır.

Tam bağımsızlık da yalnızca sınırların korunması anlamına gelmez. Enerjide, teknolojiye, üretimde, savunmada, gıdada, bilimsel bilgide ve kritik altyapılarda aşırı dışa bağımlılık, devletlerin karar alma kabiliyetini zaman içerisinde sınırlandırabilir.

Bu sebeple çağımızda millî bağımsızlık; ekonomik, bilimsel ve teknolojik bağımsızlıkla birlikte ele alınmalıdır.

Türkiye'nin güçlü olması, Türk dünyası bakımından da özel bir önem taşır. Türk milletinin tarihi ve kültürel bağları Türkiye Cumhuriyeti sınırlarının ötesine uzanmaktadır. Farklı coğrafyalarda yaşayan Türk topluluklarının dili, kültürü, refahı ve kendi gelecekleri üzerinde söz sahibi olmaları Türkiye'deki milliyetçilerin doğal ilgi alanlarından biridir.

Ancak bu ilgi başka milletlerin egemenlik haklarına yönelik bir anlayış olarak değil; kültürel dayanışma, ekonomik iş birliği, diplomasi ve karşılıklı menfaat çerçevesinde ele alınmalıdır.

Türk birliği düşüncesinin kalıcı ve gerçekçi zeminde burada kurulabilir.

Ortak tarih ve kültür önemlidir; fakat günümüz dünyasında milletleri birbirine bağlayan unsurlar yalnızca geçmişin hatıraları değildir. Üniversiteler arasındaki iş birlikleri, ortak bilimsel araştırmalar, ticaret yolları, enerji projeleri, kültür ve sanat faaliyetleri, dijital ağlar ve gençler arasında kurulacak bağlar Türk dünyasının gelecekteki birlik alanlarını mey-

dana getirebilir. Böyle bakıldığında Turan, yalnızca romantik bir uzak hedef olarak değil; Türk toplulukları arasında gönül, kültür, bilgi ve menfaat bağlarının sistemli biçimde güçlendirilmesi ülküsü olarak anlam kazanır. Bu ülkünün sağlam zemini ise güçlü, istikrarlı ve itibarlı bir Türkiye Cumhuriyeti'dir.

III. Tarih Şuuru ve Devlet Fikri

Bir milletin geleceğe yürümesi için yalnızca nerede bulunduğunu değil, nereden geldiğini de bilmesi gerekir. Tarih şuuru, geçmişte yaşanan hadiseleri ezberlemekten ibaret değildir. Tarihi anlamak; milletlerin hangi şartlarda yükseldiğini, hangi hatalar sebebiyle zayıfladığını ve hangi değerler etrafında varlığını koruduğunu kavramaktır.

Türk tarihi, çok geniş bir coğrafyada devlet kurma, toplumları bir arada yaşatma, savaşıma, üretme ve medeniyet inşa etme tecrübesinin birikimidir. Bu miras yalnızca gurur duyulacak zaferlerden oluşmaz. Başarılı dönemler kadar hatalar, dağılmalar ve kayıplar da gelecek nesiller için öğreticidir.

Tarih şuuru bu nedenle geçmiş kutsallaştırmak değil, ondan ders çıkarmaktır. Ülkücü, tarihe bakarken yalnızca kahramanlıkları değil, devletleri ayakta tutan kurumları, insan yetiştirme biçimlerini, ekonomik düzenleri ve toplumsal dayanışmayı da anlamaya çalışmalıdır. Çünkü devletlerin uzun ömürlü olmasını yalnızca savaş meydanlarındaki zaferler sağlamaz. Adalet, liyakat, güçlü kurumlar, ekonomik üretim ve ortak aidiyet duygusu da devlet hayatının temelidir. Türkiye Cumhuriyeti bu tarihî devamlılığın çağımızdaki bağımsız temsilidir. Onun varlığı, Türk milletinin kendi geleceğine kendisinin karar verebilmesinin temel güvencesidir.

Devlet sevgisi ise devlet kurumlarının yaptığı her şeyi sorgulamadan kabul etmek anlamına gelmez. Aksine devleti güçlü tutmanın yollarından biri, kurumların hukuk, ehliyet, adalet ve kamu yararı ilkeleri içerisinde işlemesini istemektir. Devlete sadakat ile devletin daha iyi işlemesi için sorumluluk taşımak birbirine zıt değildir. Ülkücü düşüncede devlet, şahısların ve dönemsel çıkarların üzerinde bulunan tarihî bir kurumdur. İnsanlar değişir, yönetimler değişir, siyasi şartlar değişir; fakat milletin bağımsızlığını ve ortak geleceğini temsil eden devlet fikri devam eder.

Bu yüzden ülkücünün görevi devleti şahıslarla özdeşleştirmek değil, onun kurumsal gücünü, hukukunu ve devamlılığını korumaktır. Tarih şuuruyla devlet fikrinin birleştiği noktada milliyetçilik, geç-

mişe duyulan özleminden çıkarak geleceği planlayabilen bir düşünce sistemine dönüşür.

4. Şahsiyet, Liyakat ve İşini En İyi Yapma Ahlakı

Ülkücülüğün geleceğini belirleyecek temel meselelerden biri, milliyetçilik düşüncesinin günlük hayata ve üretime nasıl yansıtacağıdır. Bir insanın vatanını sevdiğini söylemesi değerlidir; ancak bu sevginin çalışma, bilgi ve hizmet olarak görünür hâle gelmesi gerekir. Milletlerin yükselişi yalnızca meydanlarda söylenen sözlerle değil; fabrikalarda, laboratuvarlarda, okullarda, hastanelerde, mahkemelerde, tarlalarda, atölyelerde, üniversitelerde ve sanat kurumlarında ortaya konulan nitelikli emekle gerçekleşir. Bu nedenle ülkücü kişinin bulunduğu alanda en iyiyi hedeflemesi gerekir.

Bir mühendis için sorumluluk, güvenli ve yenilikçi sistemler geliştirmekte; öğretmen için iyi yetişmiş nesiller kazandırmakta; akademisyen için özgün bilgi üretmekte; doktor için insan hayatını korumakta; hukukçu için adaleti gözetmekte; sanatçı için Türk kültürünün estetik derinliğini yeni eserlerle geleceğe taşımakta ortaya çıkar. Bir girişimcinin dünya pazarlarında rekabet edebilen bir Türk markası kurması, bir bilim insanının insanlığın bilgi birikimine katkıda bulunan araştırmalar yapması, bir sporcunun disiplinli çalışmasıyla ülkesini başarıyla temsil etmesi veya bir kamu görevlisinin görevini dürüstlük ve ehliyetle yerine getirmesi aynı sorumluluk anlayışının farklı görünümleridir.

Milletin gücü, milyonlarca ferdin kendi alanlarında ortaya koyduğu küçük ve büyük başarıların toplamından meydana gelir. Devletin teknolojik kapasitesini mühendisler ve araştırmacılar, eğitim seviyesini öğretmenler, hukuk güvenliğini hukukçular, ekonomik gücünü üreticiler ve girişimciler, kültürel etkisini sanatçılar ve düşünce insanları yükseltir. Bu yüzden ülkücü kişinin hedefi yalnızca iyi niyetli olmak değildir; yetkin olmaktır. Çağımızda bilgiyle desteklenmeyen iyi niyetin sonuç üretme gücü sınırlıdır. Dünyadaki gelişmeleri takip etmeyen, kendi alanındaki yenilikleri öğrenmeyen ve kendisini sürekli geliştirmeyen bir kişinin büyük hedefleri gerçekleştirme imkânı da zayıflar.

Okumak, araştırmak ve sürekli öğrenmek bu nedenle bireysel kariyer meselesinin ötesine geçer. Kendisini geliştiren her insan, milletin toplam bilgi ve üretim kapasitesini de artırır. Ülkücü, hayatını bu anlayışla değerlendirebilmelidir. Her gün biraz

daha bilgili, üretken, dürüst ve yetkin hâle gelmek; geleceğin güçlü Türkiye'sine verilen küçük fakat gerçek bir katkıdır.

5. Ahlak, Adalet ve Toplumsal Dayanışma

Bir düşünce hareketinin gerçek değeri yalnızca savunduğu fikirlerle değil, o fikirleri taşıyan insanların ahlakıyla ölçülür. Ülkücülüğün toplumdaki karşılığını belirleyecek en önemli unsurlardan biri bu sebeple ahlaktır. İlküci şahsiyet; dürüstlüğü, emanete riayeti, adaleti, nezaketi ve sorumluluk duygusunu günlük hayatında gösterebilmelidir.

Devleti yüceltmekten söz eden kişinin devlet malına kendi malından daha fazla özen göstermesi; liyakati savunanın yakınlık ve çıkar ilişkilerini reddetmesi; kardeşlikten söz edenin farklı düşüncedeki vatandaşlara karşı hukuk ve nezaket sınırlarını koruması gerekir.

Liyakat bu ahlak anlayışının kurumsal karşılığıdır. İnsanların görevlere yakınlıklarına veya mensubiyetlerine göre değil, bilgi, ehliyet ve çalışma kabiliyetlerine göre gelmeleri devletin gücünü artırır. Liyakat yalnızca bireye hakkını teslim etmek değildir; milletin imkânlarını doğru insanlarla buluşturmaktır. Ülkücülük açısından toplumsal birlik de tek biçimlilik anlamına gelmemelidir. Aynı milletin fertleri farklı düşüncelere, mesleklerle ve hayat tecrübelerine sahip olabilirler.

Millî birlik, bütün farklılıkları ortadan kaldırmak değil; ortak vatan, ortak hukuk, ortak tarih ve ortak gelecek düşüncesi etrafında birlikte yaşayabilme iradesidir. Bu nedenle sevgi ve kardeşlik, yalnızca duygusal kavramlar değil, toplumsal barışın temel unsurlarıdır. Kin, haset ve şahsi hesapların hâkim olduğu bir çevrede büyük ülküler uzun süre yaşayamaz. Aynı ideale inanan insanların birbirleriyle yarışması gerekiyorsa bu yarış makam, mevki veya şöhret yarışı değil, millete daha fazla fayda sağlama yarışı olmalıdır.

Ülkücünün millet sevgisi yalnızca başarılı ve güçlü insanlara yönelik değildir. Darda kalana el uzatmak, sosyal adaleti gözetmek, dezavantajlı insanların hayat şartlarını iyileştirmek ve toplumun hiçbir ferdini değersiz görmemek de bu sorumluluğun parçasıdır. Çünkü millet yalnızca tarih, bayrak ve sınırdan oluşmaz; ortak sevinçleri, acıları ve geleceği paylaşan insanlardan meydana gelir.

Türk ve İslam medeniyetinin insanı merkeze alan ahlak anlayışı burada önemli bir rehberdir. “İnsanı yaşat ki devlet yaşasın” düşüncesi, güçlü devlet ile insan onuru arasında bir karşıtlık bulunmadığını; aksi-

ne devletin gücünün adalet duygusu yüksek, huzurlu ve güvenli bir toplumla sürdürülebileceğini ifade eder.

VI. Eğitim ve Gençliğin Yetiştirilmesi

Bir milletin geleceğini belirleyen en büyük güç yetiştirdiği insanın niteliğidir. Toprak, doğal kaynak, sermaye ve teknoloji önemlidir; fakat bütün bunları değerlendirecek nitelikli insan yetiştirilemediği takdirde milletler sahip oldukları imkânları kalıcı bir güce dönüştüremezler. Bu nedenle eğitim, milliyetçi düşüncenin merkezî meselelerinden biri olmak zorundadır.

Ülkücü gençlik yalnızca tarihini bilen değil, çağını da anlayabilen bir gençlik olmalıdır. Geçmişin büyük şahsiyetlerini tanıırken günümüz bilim insanlarını, teknolojik gelişmeleri, ekonomik sistemleri ve dünya siyasetindeki değişimleri de takip etmelidir. Tarih bilgisi ile çağ bilgisi birbirinin alternatifi değildir. Geçmişini bilmeyen bir genç hangi medeniyetin devamı olduğunu anlayamaz; çağını bilmeyen bir genç ise o medeniyeti geleceğe taşıyamaz.

Eğitimin amacı yalnızca diploma kazandırmak da değildir. Soru sorabilen, araştırabilen, kanıt değerlendirebilen, farklı görüşleri dinleyebilen ve kendi düşüncesini tutarlı biçimde savunabilen insanlar yetiştirmek gerekir. Ezberleyen değil anlayan, tüketen değil üreten, başkasının fikrini tekrar eden değil kendi fikrini geliştirebilen bir gençlik Türkiye'nin geleceğinin teminatıdır.

Bu noktada öğretmenlere ve üniversitelere büyük sorumluluk düşmektedir. Üniversite yalnızca meslek belgesi veren bir kurum olmamalı; bilgi üreten, eleştirel düşünceyi geliştiren ve ülkenin gerçek meselelerine çözüm arayan bir yapı hâline gelmelidir. Gençlerimizi yalnızca sınavlarda başarılı olmaya değil, problem çözmeye hazırlamak gerekir.

Dünyanın hızla değiştiği bir çağda eğitim de hayatın belirli yıllarıyla sınırlandırılmaz. İnsanların hayat boyunca öğrenmeye devam etmeleri artık bir zorunluluktur. Ülkücü genç; okumayı, araştırmayı ve kendisini geliştirmeyi belirli dönemlere ait görevler değil, hayatının sürekli bir parçası olarak görmelidir. Gençliğe verilecek en büyük ülkü, yalnızca geçmişle övünmek değil; geçmişte övündüğü insanların seviyesine ulaşabilecek eserler ortaya koyma cesareti olmalıdır. Bir milletin atalarıyla gurur duyması değerlidir. Fakat daha değerlisi, gelecek nesillerin de kendisiyle gurur duyabileceği işler bırakabilmektir.

7. Üretim, Ekonomi ve Millî Kalkınma

Siyasi bağımsızlığın kalıcı olabilmesi için ekonomik bağımsızlığın güçlü temellere dayanması gerekir. Üretemeyen, teknolojisini geliştiremeyen ve temel ihtiyaçlarında sürekli dışa bağımlı kalan toplumların uluslararası alandaki hareket kabiliyeti zamanla sınırlanabilir. Bu nedenle üretim, Türk milliyetçiliği açısından yalnızca ekonomik bir faaliyet değil, millî bağımsızlığın temel unsurlarından biridir.

Üretmek sadece fabrikada mal üretmek anlamına gelmez. Bilgi üretmek, yazılım geliştirmek, tarım teknolojileri geliştirmek, marka oluşturmak, sanat eseri meydana getirmek, bilimsel araştırma yapmak ve yeni hizmet modelleri geliştirmek de üretimin farklı biçimleridir. Çağımızda ekonomik gücün önemli bölümü bilgiye dayalı alanlarda oluşmaktadır. Bu nedenle Türkiye'nin kalkınma anlayışı yalnızca düşük maliyetli üretime değil, yüksek katma değer oluşturan sektörlerle yönelmelidir.

Yapay zekâ, savunma teknolojileri, enerji, biyoteknoloji, yazılım, elektronik, ileri malzemeler ve uzay teknolojileri gibi alanlarda üretim kapasitesinin artırılması millî bir hedef olarak görülmelidir. Fakat kalkınma yalnızca teknoloji şirketlerinden ibaret değildir. Tarım, hayvancılık, küçük işletmeler, zanaatkarlar ve yerel üretim de ekonomik bağımsızlığın temel parçalarıdır. Kendi toprağını verimli kullanamayan bir toplumun yalnızca yüksek teknolojiden söz etmesi yeterli değildir. Üretim kültürü, toplumun bütün kesimlerine yayılmalıdır.

Girişimcilik de bu kültürün önemli parçalarından biridir. Yeni bir fikir geliştirerek işletmeye dönüştüren, istihdam oluşturan ve dünya pazarlarına açılan girişimciler ülkenin ekonomik gücünü artırır. Ancak ekonomik başarı yalnızca kazançla ölçülmemelidir. Çalışanının hakkını veren, vergisini dürüstçe ödeyen, kaliteli ürün geliştiren ve uzun vadeli değer oluşturan işletmeler millî kalkınmaya gerçek katkıyı sağlarlar.

Türkiye'nin hedefi tükettiğinden fazlasını üreten, kullandığı kritik teknolojilerin mümkün olduğunca büyük bölümünü geliştiren ve kendi markalarını dünya pazarlarında rekabet ettirebilen bir ülke olmaktır. Ekonomik güç böylece yalnızca refahın değil, bağımsızlığın da güvencesi hâline gelir.

8. Türk Dünyası, Kültür ve Millî Kimlik

Milletlerin devamlılığını yalnızca siyasi kurumlar sağlamaz. Dil, kültür, tarih şuuru, sanat ve ortak hafıza da millî varlığın temel taşıyıcılarıdır. Bu

sebeple Türkçülük, yalnızca geçmişe ait sembollerin korunması değil, Türk kültürünün çağın şartları içerisinde yeniden üretilmesi meselesidir. Türkçe bu sürecin merkezindedir. Dil, bir milletin düşünme biçimini, tarihini ve dünyayı anlamlandırma yollarını nesilden nesle aktarır. Türkçeyi doğru, güzel ve etkili kullanmak bu nedenle yalnızca edebiyat meselesi değil, millî kültürün devamlılığı bakımından stratejik bir meseledir.

Ancak dili korumanın en güçlü yolu onu yalnızca geçmişin eserlerinde muhafaza etmek değil, geleceğin bilgi alanlarında da güçlü hâle getirmektir. Türkçe; bilimde, teknolojiye, yapay zekâda, hukukta, felsefede ve sanatta yeni kavramlar üretebilen güçlü bir düşünce dili olmalıdır. Genç nesiller Türkçeyle yalnızca gündelik ihtiyaçlarını değil, çağın en karmaşık bilimsel ve entelektüel meselelerini de ifade edebilmelidir.

Millî kültürün korunması dünyaya kapanmak anlamına gelmez. Tarih boyunca güçlü medeniyetler başka toplumların bilgi ve tecrübelerinden yararlanmış, fakat aldıkları unsurları kendi kültürel yapılarına göre yeniden yorumlamıştır. Türk milletinin de çağdaş dünyanın bilimsel ve teknolojik birikiminden yararlanması gerekir. Buradaki ölçü taklit değil; seçici, eleştirel ve üretici olmaktır. Modernleşmek kendi kimliğinden vazgeçmek değildir.

Asıl başarı, evrensel standartlarda bilim ve teknoloji üretirken kendi kültürel şahsiyetini koruyabilmektir. Dünyayla rekabet eden fakat kendi dilinden, tarihinden ve toplumsal hafızasından kopmayan nesiller yetiştirmek millî eğitimin temel hedeflerinden biri olmalıdır. Türk dünyasıyla kurulacak ilişkinin en güçlü araçlarından biri de kültürdür. Ortak edebiyat çalışmaları, öğrenci değişimleri, bilimsel projeler, sanat faaliyetleri ve dijital platformlar tarihi bağları yaşayan ilişkilere dönüştürebilir. Böylece Türk dünyası kavramı yalnızca geçmişin hatırasına değil, bugünün ortak üretimine ve geleceğin müşterek hedeflerine dayanır.

9. Bilim, Teknoloji ve Dijital Çağ

Yirmi birinci yüzyılda milletlerin gücünü belirleyen unsurlar hızla değişmektedir. Bilgi, veri, yapay zekâ, enerji teknolojileri, biyoteknoloji, savunma sistemleri, uzay çalışmaları ve dijital altyapılar devletlerin bağımsızlık kapasitesini doğrudan etkilemektedir. Bu nedenle milliyetçiliğin çağdaş yorumu teknoloji meselesini merkezine

almak zorundadır. Teknolojiden kaçmak millî kimliği korumaz.

Aksine teknolojiyi üretemeyen toplumlar, başkalarının geliştirdiği sistemlerin yalnızca tüketicileri hâline gelirler. Türk milletinin hedefi teknolojinin pasif kullanıcısı olmak değil, bilgi ve teknoloji üreten toplumlar arasında ön sıralarda yer almaktır. Bunun yolu eğitimden, araştırmadan ve uzun vadeli bilim politikalarından geçer. Matematik, mühendislik, temel bilimler, sosyal bilimler ve sanat birbirinden tamamen kopuk alanlar olarak görülmemelidir. Geleceğin güçlü toplumları yalnızca teknik eleman değil; problemlere farklı açılardan bakabilen, eleştirel düşünebilen ve yeni fikirler geliştirebilen insanlar yetiştirecektir. Dijital dünya gençler için yalnızca eğlence veya gündelik iletişim alanı değildir. İnternet; Türk kültürünü anlatmanın, bilimsel bilgiye ulaşmanın, dünyadaki gelişmeleri izlemenin, ekonomik değer üretmenin ve uluslararası ağlar kurmanın önemli araçlarından biridir. Fakat dijital çağ aynı zamanda ciddi riskler taşımaktadır.

Dezenformasyon, kültürel yüzeyselleşme, mahremiyet kaybı, veri bağımlılığı ve toplumların kendi bilgi altyapıları üzerindeki egemenliğinin zayıflaması bu risklerden bazılarıdır. Bu nedenle dijital okuryazarlık yeni dönemin önemli toplumsal ve millî güvenlik meselelerinden biri olarak ele alınmalıdır. Gençlerin karşısına çıkan her bilgiyi doğru kabul etmeyen, kaynak sorgulayan, kanıt arayan ve propaganda ile gerçek bilgi arasındaki farkı ayırt edebilen bireyler hâline gelmeleri gerekir. Millî şuur, hakikatten uzaklaşmanın gerekçesi değil; hakikati araştırırken milletin menfaatlerini sağlıklı biçimde değerlendirebilmenin zemini olmalıdır.

Dijital mecralardaki temsil dili de önemlidir. Türk milletini temsil ettiğini düşünen bir insanın kaba, saldırgan ve hakaret üzerine kurulu bir iletişim tarzı benimsemesi savunduğu düşünceye faydadan çok zarar verebilir.

Bilgi, nezaket, mantık ve güçlü ifade kabiliyeti dijital çağın en etkili mücadele araçlarıdır.

Çağımızın ülkücüsü bu nedenle yalnızca geçmiş bilen değil, geleceğin teknolojilerini de anlayan kişidir. Kod yazan mühendis, yapay zekâ üzerine çalışan araştırmacı, yeni enerji sistemleri geliştiren bilim insanı, dünya pazarına açılan girişimci ve Türk kültürünü dijital ortamlarda nitelikli biçimde temsil eden sanatçı aynı büyük medeniyet hamlesinin farklı unsurlarıdır.

10. İnsanlık, Adalet ve Gelecek Tasavvuru

Milliyetçilik, insanlığı reddetmek değil, insanlığa kendi milletinin imkânları ve değerleri üzerinden katkıda bulunmaktır. Kendi kültürüne yabancılaşmış bir toplumun evrensel medeniyete özgün bir katkı sunması güçtür. Aynı şekilde kendi içine kapanmış, dünyadaki gelişmeleri ve başka toplumların tecrübelerini bütünüyle reddeden bir milliyetçiliğin de geleceği kurması mümkün değildir.

Bu nedenle ülkücü düşüncenin ulaşması gereken denge, kendi kültürüne sadık kalarak evrensel ölçekte üretmek olmalıdır. Türk milletinin güçlü olması başka toplumların zayıflığı üzerine kurulmak zorunda değildir. Bilimde, ekonomide, kültürde ve diplomaside güçlenen bir Türkiye; yakın çevresinde istikrara, Türk dünyasında iş birliğine ve daha geniş ölçekte insanlığın ortak meselelerinin çözümüne katkıda bulunabilir.

Adalet düşüncesi burada özel bir önem taşır. Gücü yalnızca üstünlük kurmanın aracı olarak gören bir anlayışla, gücü adaletin korunmasının imkânı olarak gören medeniyet anlayışı birbirinden farklıdır. Türk tarihinin ve medeniyet birikiminin geleceğe taşınması gereken temel değerlerden biri de budur. Gelecek yüzyılda Türkiye'nin hedefi yalnızca ekonomik göstergelerde yükselmek olmamalıdır.

Bilim üreten, teknolojisini geliştiren, hukukuna güvenilen, kültürüyle saygı uyandıran, toplumsal huzurunu koruyan ve başka milletlerle karşılıklı menfaat temelinde ilişkiler kurabilen bir Türkiye gerçek anlamda güçlü olacaktır. Böyle bir Türkiye'nin inşası yalnızca devlet kurumlarının görevi değildir. Her vatandaşın yaptığı iş, aldığı eğitim, kurduğu işletme, yetiştirdiği öğrenci, ortaya koyduğu eser ve gösterdiği ahlaki davranış bu büyük tablonun bir parçasıdır. Ülkücü için bu sorumluluk daha da belirgindir. Çünkü yüksek bir ülkeye bağlı olduğunu söylemek, yüksek bir sorumluluğu da kabul etmek anlamına gelir. Bu yüzden ülkücü olmak yalnızca geçmişte yaşanmış mücadeleleri hatırlamak değildir.

Her sabah “Bugün milletime ne katabilirim?” sorusunu sorabilecek bir şuur geliştirmektir. Akşam olduğunda yalnızca ne kazandığını değil, ne ürettiğini, ne öğrendiğini ve hangi faydayı sağladığını da değerlendirebilmektir. Geçmiş bize kim olduğumuzu öğretir; fakat gelecekte kim olacağımızı bugünkü çalışmalarımız belirler. Önümüzdeki dönemin ülkücülüğü, duyguyu aklın karşısına koyan değil, duyguyu akılla yönlendiren;

geçmişle geleceği birbirinden ayıran değil, geçmişten aldığı kuvvetle geleceği kuran; yalnızca yüksek hedeflerden söz eden değil, o hedefleri bilgi, ahlak ve emekle gerçekleştirmeye çalışan bir anlayış olmak zorundadır.

Ülke sevdalısı olmak esasen budur. Vatan sevgisini çalışmaya, milliyetçiliği liyakate, tarih şuurunu geleceğin bilgisine, bağımsızlık idealini üretime, kardeşlik düşüncesini adalete ve millî gururu somut başarıya dönüştürebilmektir. Türkiye Cumhuriyeti, Türk milletinin bağımsızlığının, ortak geleceğinin ve medeniyet iddiasının en büyük güvencesidir. Onu güçlendirmek yalnızca siyasi bir hedef değil, gelecek nesillere karşı taşınan tarihî bir sorumluluktur. Bizlere düşen; aklı ilimle, karakteri ahlakla, iradeyi disiplinle, vatan sevgisini üretimle ve tarih şuurunu gelecek tasavvuruyla buluşturmaktır. Çünkü milletlerin geleceğini yalnızca büyük sözler değil, o sözleri gerçeğe dönüştürecek büyük emekler kurar.

Ülkü, bu emeğin yönünü belirleyen yüksek hedeftir. Ülkücü ise hayatını yalnızca kendisi için değil, mensubu olduğu milletin yarınları için de anlamlandıran; öğrenen, üreten, adaleti gözeten, görevini en iyi şekilde yapmaya çalışan ve gelecek nesillere daha güçlü bir Türkiye bırakmak için yorulmadan yürüyen ülke sevdalısıdır.

Sonuç

Ülkücülük, yalnızca geçmişten devralınan bir siyasi veya fikrî miras değil, geleceği kurmaya yönelik sürekli bir sorumluluk anlayışıdır. Onu canlı tutan temel unsur, yüksek ideallerin günlük hayatın somut gerçekleriyle buluşturulabilmesidir.

Vatan sevgisi çalışmaya, milliyetçilik üretime, tarih şuurunu geleceği planlama iradesine, devlet fikri kurumsal sorumluluğa, ahlak adalete ve millî bağımsızlık bilimsel, ekonomik ve teknolojik yeterliliğe dönüşmediği sürece ülkü, yalnızca söz düzeyinde kalır. Bu nedenle ülkücülüğün asıl gücü, savunduğu değerleri hayatın bütün alanlarında görünür hâle getirebilme kabiliyetinde bulunmaktadır.

Türk milletinin geleceği, yalnızca tarihinden aldığı güçle değil, bugünün dünyasında ortaya koyacağı bilgi, üretim ve medeniyet kapasitesiyle şekillenecektir. Geçmişin büyük başarıları milletlere özgüven kazandırabilir; ancak gelecek, geçmişte kazanılmış zaferların kendiliğinden devamı değildir. Her nesil kendi döneminin

meseleleriyle karşılaşmakta ve kendi sorumluluğunu yerine getirmek zorunda kalmaktadır. Bugünün sorumluluğu ise çağın bilimsel, teknolojik, ekonomik ve kültürel dönüşümünü doğru okuyarak Türkiye'yi bu değişimin edilgen bir takipçisi değil, yön veren aktörlerinden biri hâline getirebilmektir.

Bu noktada güçlü devlet anlayışı, ülkücü düşüncenin merkezî unsurlarından biri olmaya devam etmektedir. Ancak güçlü devlet yalnızca askerî kudret veya siyasi otoriteyle tanımlanamaz. Hukukun güven verdiği, kurumların liyakatle işlediği, kamu kaynaklarının adaletle kullanıldığı, vatandaşın kendisini devletin asli unsuru olarak gördüğü ve geleceğe güvenle bakabildiği bir düzen, gerçek devlet gücünün temelini oluşturur. Devletin bekası ile insanın huzuru birbirinden bağımsız değildir. İnsanı koruyan, yeteneğini geliştiren ve emeğinin karşılığını alabileceği bir düzen oluşturan devlet, kendi devamlılığını da sağlamlaştırır.

Ülkücü şahsiyet bakımından da temel ölçü, yalnızca hangi fikirlerin savunulduğu değil, bu fikirlerin nasıl yaşandığıdır. Ahlak, liyakat, dürüstlük, sorumluluk, çalışma disiplini ve fedakârlık düşüncenin günlük hayattaki karşılığıdır. Millet için büyük hedeflerden söz eden kişinin önce kendi görevini en iyi şekilde yerine getirmesi gerekir. Çünkü bir milletin kalkınması yalnızca birkaç büyük şahsiyetin başarısıyla değil, milyonlarca insanın kendi sorumluluk alanında gösterdiği nitelikli emeğin birleşmesiyle mümkün olur.

Bu nedenle Türkiye'nin geleceği açısından en önemli meselelerden biri insan yetiştirmektir. Bilgiyi ezberleyen değil üreten, sorunlardan kaçan değil çözüm geliştiren, dünyayı takip ederken kendi kimliğini koruyabilen, eleştirel düşünebilen ve yaptığı işte yüksek standartları hedefleyen nesiller yetiştirmek millî geleceğin temelidir. Gençliğe verilecek en büyük miras yalnızca geçmişin kahramanlıklarını anlatmak değil, onların kendi dönemlerinde yeni başarılar ortaya koyabileceklerine dair güven ve imkân sağlamaktır.

Ekonomik kalkınma ve üretim de millî bağımsızlığın ayrılmaz parçalarıdır. Kendi teknolojisini geliştiremeyen, kritik ürün ve hizmetlerde sürekli dışa bağımlı kalan, bilgisini ekonomik değere dönüştüremeyen toplumların uzun vadede tam bağımsız hareket etmeleri güçleşir.

Bu sebeple üretim kültürünün güçlendirilmesi; bilimsel araştırmanın, girişimciliğin, sanayinin,

tarımın ve yüksek teknolojinin birlikte geliştirilmesi gerekmektedir. Türkiye'nin hedefi yalnızca daha fazla tüketen değil, daha fazla düşünen, tasarlayan, üreten ve dünya pazarlarında değer meydana getiren bir toplum olmaktır.

Bilim ve teknoloji bu hedefin en önemli araçlarından biridir. Yapay zekâdan enerjiye, savunmadan biyoteknolojiye, uzay çalışmalarından dijital altyapılara kadar pek çok alan artık ülkelerin bağımsızlık kapasitesini doğrudan belirlemektedir. Bu nedenle çağdaş milliyetçilik, teknolojiyi dışarıdan gelen bir tehdit olarak görmek yerine onu üretme ve yönlendirme sorumluluğunu üstlenmelidir. Millî duruş, dünyaya kapanmak değil; dünyadaki bilgiyi anlayarak, eleştirerek ve geliştirerek kendi medeniyet birikimiyle yeni değerler üretebilmektir.

Türkçe ve millî kültür de bu gelişmenin dışında düşünülemez. Bir millet yalnızca ekonomik ve teknolojik kapasitesiyle değil, kendi düşüncesini kendi diliyle üretebilme gücüyle de bağımsızdır. Türkçenin bilim, teknoloji, felsefe, hukuk, sanat ve dijital dünyanın bütün alanlarında güçlü bir düşünce dili hâline gelmesi, kültürel bağımsızlığın temel şartlarından biridir. Kendi dilinde yeni kavramlar üretemeyen bir toplum, zamanla başkalarının kavramlarıyla düşünmeye başlayabilir. Bu nedenle Türkçeyi korumak, onu yalnızca muhafaza etmek değil, yeni çağın ihtiyaçları doğrultusunda geliştirmek anlamına gelmelidir.

Türk dünyasıyla kurulacak ilişkiler de geleceğe dönük ve üretici bir anlayış üzerine kurulmalıdır. Ortak tarih ve kültür güçlü bir başlangıç noktasıdır; ancak kalıcı birlik yalnızca geçmişin hatıralarıyla sürdürülemez. Eğitim, bilim, ticaret, teknoloji, enerji, kültür ve dijital iletişim alanlarında kurulacak ortaklıklar, Türk dünyasının geleceğini daha sağlam temeller üzerine oturtabilir. Türkiye'nin bu alandaki sorumluluğu, sahip olduğu tarihî ve kültürel bağları gerçekçi, barışçı ve karşılıklı faydaya dayanan iş birliklerine dönüştürmektir.

Bütün bunların ötesinde ülkücülüğün taşıması gereken temel değerlerden biri adalettir. Güçlü olmak, başkaları üzerinde tahakküm kurma arzusu değil, kendi bağımsızlığını koruyabilme ve haklının yanında durabilme kudreti olarak anlaşılmalıdır. Türk milletinin tarihî tecrübesi, geleceğe yalnızca siyasi ve askerî başarılar değil, adalet merkezli bir medeniyet iddiası da bırakmıştır.

Bu mirasın çağdaş karşılığı, kendi vatandaşına

adalet sağlayan, uluslararası ilişkilerde karşılıklı saygıyı gözetken ve insan onurunu merkeze alan güçlü bir Türkiye'dir. Son tahlilde ülkücülük, yalnızca neye karşı olunduğunu değil, nasıl bir gelecek kurulmak istendiğini açıklayabildiği ölçüde anlamlıdır. Geleceğin Türkiye'si; bilimin ışığında ilerleyen, teknolojisini geliştiren, üretimini artıran, kültürünü koruyup zenginleştiren, hukuk ve liyakate dayanan, Türk dünyasıyla bağlarını güçlendiren ve insanına huzurlu bir hayat sunabilen bir ülke olmalıdır.

Bu hedeflerin hiçbirisi yalnızca temenniyle gerçekleşmez. Her biri uzun süreli çalışma, disiplin, kurumlaşma, bilgi ve fedakârlık gerektirir. Bu yüzden ülke sevdalısı olmak, yalnızca vatanını sevmek değil; o sevginin sorumluluğunu taşımaktır. Ülkücü olmak, geçmişten gurur duymakla yetinmeyip gelecekte gurur duyulacak işler meydana getirmektir.

Ülkücü olmak, milletin sorunlarını başkalarından çözmesini beklemek yerine kendi imkânı, bilgisi ve emeği ölçüsünde çözümün bir parçası olmaktır. Ve ülkü, erişildiğinde sona eren bir hedef değil; her neslin kendisine devredilen mirası daha ileriye taşımasını sağlayan sürekli bir yükseliş iradesidir.

Türk milletinin geleceği de bu iradenin bilgiyle, ahlakla, adaletle ve üretimle birleşmesine bağlıdır. Ülke sevdalılarının sorumluluğu, bu iradeyi yalnızca sözlerde değil, ortaya koydukları eserlerde yaşatmaktır. Sonuç olarak ülkücülük; geçmişten güç alan, bugünü sorumlulukla yaşayan ve geleceği bilgi, ahlak, adalet, üretim ve iradeyle kurmayı hedefleyen bir hayat anlayışıdır.

Ülkü, yalnızca söylenen sözde değil yapılan işte; vatan sevgisi yalnızca duyguda değil fedakârlıkta; milliyetçilik yalnızca aidiyette değil liyakatte; bağımsızlık yalnızca sınırdan değil bilimde, ekonomide ve teknolojide; devlet sevgisi yalnızca bağlılıkta değil hukuka, kuruma ve kamu menfaatine gösterilen sadakatte anlam kazanır. Güçlü Türkiye, güçlü insanla; güçlü insan ise sağlam karakter, derin bilgi ve sürekli emekle inşa edilir. Geçmiş bize kim olduğumuzu, ülkü nereye yürümemiz gerektiğini, çalışma ise oraya nasıl ulaşacağımızı gösterir.

Bir milletin büyüklüğü yalnızca mazisindeki zaferlerle değil, geleceğine bıraktığı eserlerle ölçülür.

Bu sebeple ülkücü olmak, "Milletim benim için ne yaptı?" sorusundan önce "Ben milletim için ne ürettim?" diyebilmektir; çünkü ülkü sözle yücelir, ahlakla kök salar, bilgiyle güçlenir, emekle gerçekleşir